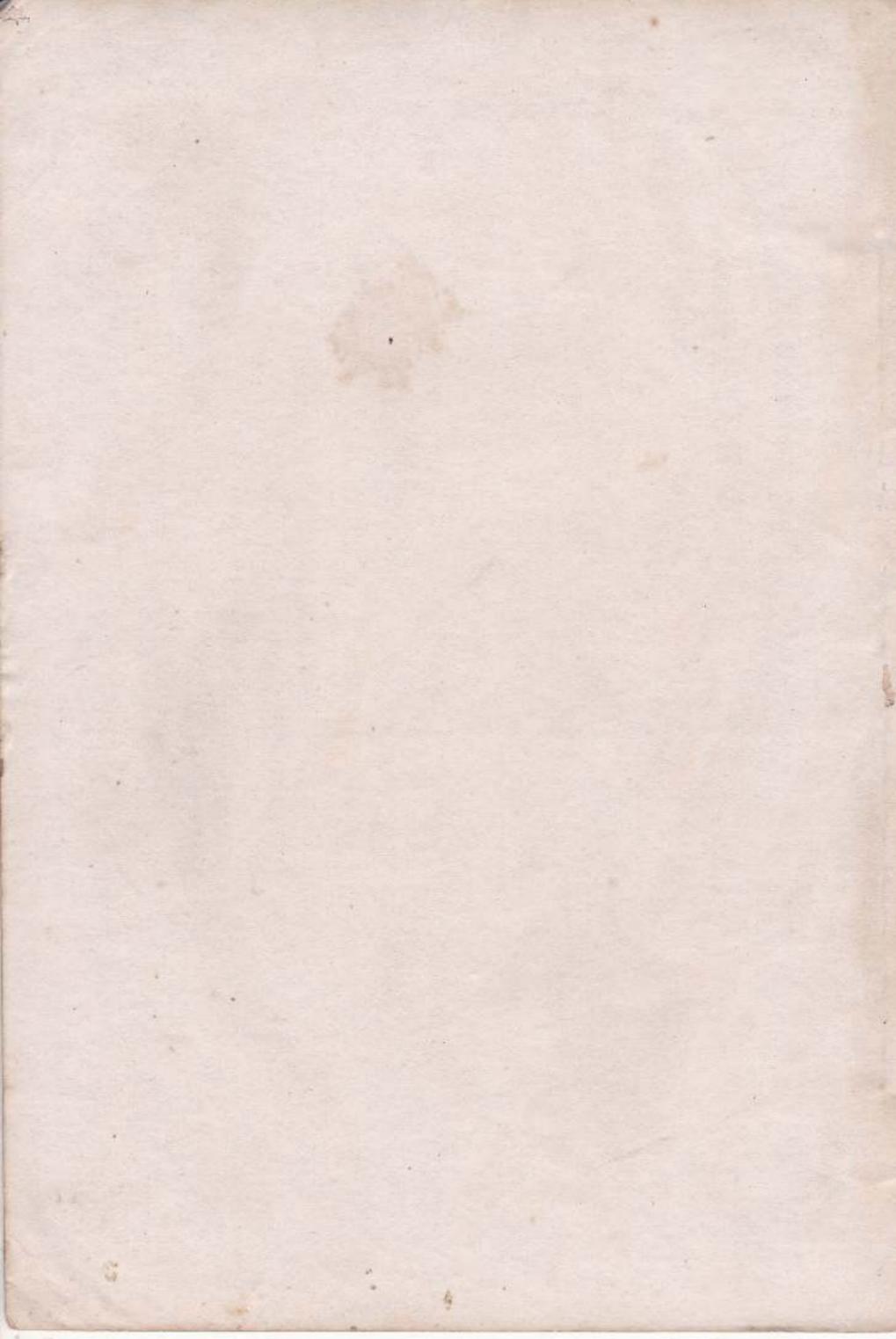

தெருப்பாற்றி

பொ. தொகுத்து ஆறங்கங்களில் அலமவுறும் ஒரு ரதாங்கம்

அரசு வெளியீடு முப்பதாவது நூல்

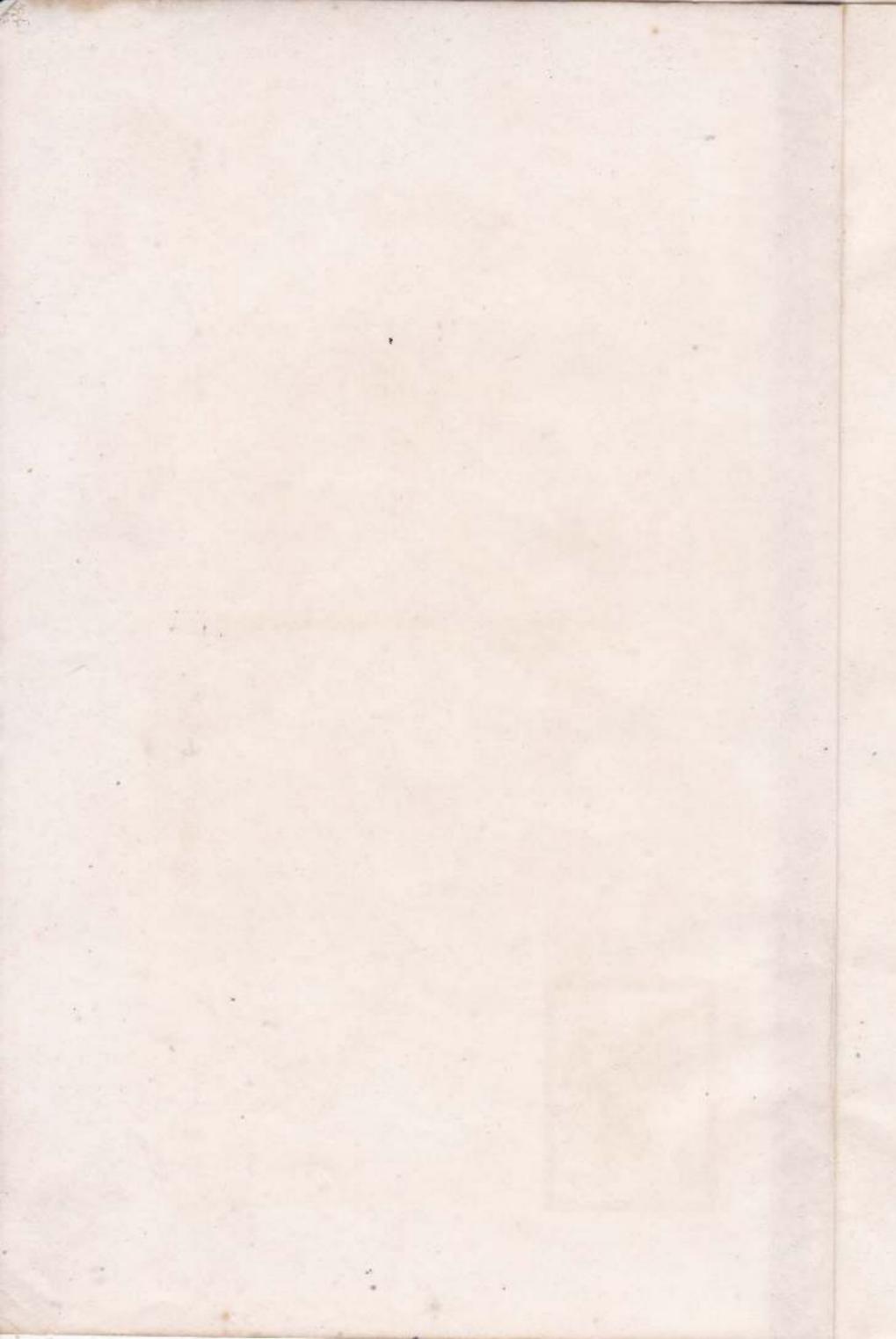

卷之三

卷之三

卷之三

குடிய

சதுரங்கம்

ஷ்டாபாலாய்லிஸ்டீ

① பாக

யலிக்கூடி

மாங்காலி

ஸ்ரீம்பால

தொகுக்குநர்:

எம். பொன்னுத்துவர்

: மேலோந்தெல்லை வீடு, சா

பொலிஸ்டீ, ரிகாவிரி மீ

, 061 : சென்னை, பா. கு.

, 11 - மும்பூக்கல்

1980 : பொலிஸ்டீ

யகந்தராணு

இந்து

இலக்கியவாணரின்

கூட்டு

இலக்கிய

அநுபவம்

சதுரங்கம்

பிரதிகாஷா

நாட்டுப்பாடு நெடு

ஏக வீநியோகஸ்தர்கள்:

வீரகேசரி லிமிடெட்

த. பெ. எண்: 160,

கொழும்பு - 14.

தொலைபேசி: 20882

90 : தெரு பாலை

121 : சென்னை நகர் பதில்

50 : கி. 5.00

SATHURANGAM

(A Literary Magazine with Press)

Conducted by:

S. Ponmudi

அடக் —

பாஜ-மித்ரா

R. Balaji

V. A. Rajendra

M. A. Raja

D. Sajitha

காலாள் ... ஆர். பாலகிருஷ்ணன்

குதிரை ... வ. அ. இராசரத்தினம்

தேர் ... எஸ். பொன்னுத்துரை

யானை ... எம். ஏ. ரங்மான்

அமைச்சு —

பேராசிரியர் சாலை-இளந்திரையன்

First Edition: 20, November 1971.

Price:

அரசு வெளியீடு: 30

முதற் பதிப்பு: 20 நவம்பர் 1971

விலை: ரூ. 2.00

SATHURANGAM

(A Literary experience with Chess)

Conducted by:

S. Ponnuthurai

Other Participants:

R. Balakrishnan

V. A. Rajaratnam

M. A. Rahman &

Dr. Saalai Ilanthiraiyan

Published by: ... அரசு வெளியீடு
ARASU Publications ... அரசு வெளியீடு
231 Wolfendhal Street ... கல்கித்தி
Colombo - 13 (Ceylon) ... கல்கித்தி
Cable: Arasu Call: 36067 ... கல்கித்தி

First Edition: 20, November, 1971. ... ஜூன் மாதம்

Price: Rs. 2-00 இங்காலி-நீராக ஸப்பிளெயபி

சமரப்பணம்

கிட்டுக் குஞ்சவின்
அம்மம்மா
தமிழ்பாக்கியம்
அண்டுக்கு
இட்டநால்.

போன்றும் நிலைமை உண்டாலும் பரிசுப் பங்குத் தங்கள் நாட்டின்பேரில் நிலைமை வழங்குவதற்கு முன்னால்

பதிப்புரை

மட்டக்களப்பு. மத்திய கல்லூரி. பாலாவிள் அறை. என் நுழைவு. அமைதியின் தவம்.

பாலாவும் எஸ்.பொ.வும் சுதாரங்கப் பவாக்கு முன்னால் அமர்ந்திருக்கின்றார்கள். ஆட்டம் உச்சத்தை நோக்கி நகர்த்தப் படுகின்றது. அதிலே குவீந்திருந்த அவர்களுடைய சிரத்தையைப் பிசக்க நான் விரும்பவில்லை. யாரோ எதையோ நகர்த்துகின்றார். யார்-எது தொற்றிய ஆர்வம் இற்ற நிலை எனக்கு. சுதாரங்கப் பவகை எங்கே? என் எழுத்துத் தாகம் நக்தும் இலக்கியக் களம் ஒன்று விரிகின்றது. என்னுள் வாழும் இலக்கியக் குள்ளன்—இலக்கிய மயன் மறுபெயரா?—தன் வசட்படுத்துகின்றான். என் உடற் கொட்டு அதைக்குள்ளே. நீணைகள் ஞானரத்திலே பயண சுகம் அநுபவிக்கின்றன. என்னுள் மகர்த்த அரசு-அரசின் அரசு. பார்த்திருக்கை பிலமர்ந்து தரிசனம் அரசின் தரிசனமும், பிரதைகளின் தரிசனமும்.

மட்டக்களப்பிற்கு அழகு பெய்யும் கோட்டைமுனைப் பாலம். கணத்திற்குக் கணம் காட்சிகள் மாறுகின்றன. அதிலே என் ரஸை பதிகின்றது. என் கருத்துவம் தரிசிக்கும் ரஸையும், பிற ரஸை களுக்குத் தளங்களான கருத்துவங்களும். அந்த மாவட்டத்தில், கருத்துவ மாயமான்களைக் காரணிகளாகச் சுட்டி, பல்வேறு இலக்கிய வட்டங்களிலே தண்டிறக்கியிருந்த எழுத்து முனைப்புக் கொண்ட பிரதிநிதிகளை அழைத்து. கோட்டைமுனைப் பாலத்தில் நிறுத்துகின்றேன். ஒன்றிலே கனிந்த மனித ரஸையின் பல்வேறு முகங்கள். என் இலக்கிய வாழ்க்கையில் இயற்றும் இலக்கிய பரிசோதனைக் களங்கள் பவைற்றிற்குத் தோற்றுவாய் சமைகின்றது. வீணாவு... கோட்டைமுனைப் பாலத்திலே!

பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும் வணையும் மரபு பற்றிய சேதநை ஓன்று சட்டென்று மனத்தினைக் கிள்ளுகின்றது. உருவக்கதை—சிறுகதை—கலிதை—ஒரங்க நாடகம்—குறுநாவல் ஆகிய ஜுந்து எழுத்தாளர்களை மரபுச் சேதநைக்குட் படுத்த, பரிசோதனைக் களம் சமைகின்றது. மூரேனிய எரிபொருளின் சாம்பலே மீண்டும் எரிபொருளாக வாய்ப்பது போலவும். பரிசோதனைக் களம்

என்ற ஆக்கம் பற்றிய வீமங்களும் என்ற வகையில், பத்துச் சுவை ஞர்களுடைய பார்வையாக இருவர் நோக்கு என்ற பிறிதொரு களும் விரிகின்றது.

ரூப்திப

சங்கிலித் தொடரில் பிறிதொரு வணியம். வந்தாறுமலை மத்திய மகாவித்தியாலயம்' களமாகின்றது. ஐம்பெருங் காப்பியம் என்ற பழைய வாய்பாடு கழிய, 'பெருங்காப்பியம். பத்து' என்ற புதிய கருத்துவம் புகுந்து மலர்கின்றது! சமுத்தின் நானு பகுதி களிலும், பல்வேறு துறைகளிலே, தமிழ்ப் பணியில் ஈடுபட்ட பத்துக் கங்கார்களை, வந்தாறுமலையிலே சமைந்த காப்பியப் பெரு விழா என்ற மேடையில் அமர்த்த. அவர்களின் சொந்பொறிவுகளும் என். பொ.வின் தொகுப்பும்! காப்பியக் சொற்பொறிவுகள் அரசு வெள்ளிடு தரும் பத்தாவது நூலாக அமைகின்றது.

மகாவலிக்கையின் கழிமுகத்தில், வங்கள் வீரிகுடர்வை நோக்கி அழகு சிந்தம் முதூரிலே, இரண்டாம் தமிழ் விழா. அது ஆம் கலியரங்கு, கவிஞர்கள் ஜவரின் சங்கமம். மகாவலி பாய்ந் தோடும் பகுதிகளை ஐந்தாக வகுத்து, தத்தமது வித்தாரக் கற் பணிகளிலே மூழ்க, மகாவலி காவியம் அரங்கேற்றப்படுகின்றது.

சுயம் உயிர்க்கின்றது. பாலாவும் எஸ். பொ.வும் ஆட்டத்தில். சதுரங்கக் காய்கள் நகர்த்தப்படுகின்றன. அரசு காப்பு. அமைச்சர் யாப்பு. ஏனையன் சதுரங்க தாணிகள். ஒவ்வொரு வகையிலும், ஒவ்வொரு காயின் உயிர்ப்பு. அந்தக் குள்ளனின் அறியாயம்! கிழக்கு மாகாணத்தின் பொது வாழ்வின் நான்கு துறைகளிலே தனித்துவம் பங்களிப்புச் செய்து, 'ஒதுங்கியுள்ள' நால்வரை அந்த உயிர்ப் பிலை நிர்சித்துத் தெளிகின்றேன். முதுமைக்கு வாரிசும் தேடும் ஏத்கம். முதுமைக்கு வாரிசும் மரபே. இங்தொளி தொற்றி நான்கு கதைஞர் நான்கு கதைகளை எழுத....

எஸ். பொ.வும் பாலாவும் ஆட்டத்தை முடித்துக் கொள்ளுகின்றார்கள். மௌன சங்காரம். மூவரின் கிரத்தையும் இலக்கியப் பக்கல் சாய்கின்றது. 'சதுரங்கம்' பற்றிய என் சிந்தனையும் கற் பணியும் பேச்சு அவர்த்தலில் நழுவி வீழுகின்றன. தொகுக்குநர் அதிகாரம் எஸ். பொ.வுக்கு வாய்க்கின்றது. வ. அ. இராசரத்தி னத்தை நால்வராகச் சேர்க்கும் யோசனை இசைகின்றது. அந்தோ! ஈழத்தில் இலக்கிய விமர்சனமா? முதுகு சொற்றிலையும் விமர்சனம் என் கிழர்கள். தில்லி வெகு தூரத்திலேதான். அங்கு சாலை-இளங் திரையன் நிறை தமிழ்ப் பணி புரிவதை அறிவேன். அவர் பார்

யலാപിൻ നേര്ത്തിയെയുമ് വാകിത്തു മറിയുന്നതൻ. നേരിലേ പ്രക്കിയ തിംഗി; പാർത്തതുകൂട്ടുക കിടൈയാതു. ഇരുപ്പീരുമ്, ഇലക്കിയ നേരിപ്പിനും പക്കൽ അമർന്തിരുക്കുമുണ്ടു. ദേരുക്കുന്നരാബാ. അമൈസ്ക്, സാഹു-ഇന്തിരയെയിൽ യോകമുണ്ടു. പോച്ചിൻ അരംകേരുകിന്നു.

അവാ നമ കിന്തയെലു അരംകേരും അന്തരുക്കുമുണ്ടു. അരക് വെണ്ണീറുവിൻ മുപ്പതാവതു നൂലാക 'സതുരംകമ്' വെണിവുരുമുണ്ടു. കിടൈയും ജുണ്ടുകൾ കിംബവന്തെ ഇരംക കാലം വിഫുങ്കിപ്പിട്ടു. ആനുലും നൂലിൽ നിന്തുവാ. ഇകൻ അമൈപ്പിലേ പുതുമു പുതുതുഞ്ഞ തിരുപ്പി അക്കാണൻ എന്ന മുത്രയെലു എന്കു കാവുപ്പി പെരുക്കുന്തിരുകു മുരു യോച്ചിൻ. നൂലിൻ ഇരുപ്പ പക്കിയാൻ സാഹി-ഇൻതിരയെയിൽ അമൈസ്കിഞ്ചി വാകിത്ത പിൻനാർ നൂലിന്റുകു തുമുളുമുണ്ടു. ഉത്തിയെപ്പി പാപിലു. പരിസോദിജിപിലേ ഇത്തക്കുപ്പി ചീരമുണ്ടു.

പ്രാഥമ്യം. ധ്യാനാദി
ക്രൂരിപ്പി. കൂദാശയും ക്രാന്തി
പീഡ മുളക്കിപ്പിലു ക്രൂരിപ്പി
ക്രാന്തി. ആളുപാറി മുളക്കാ
ക്രാന്തി. കൂപ്പിപ്പിലു ക്രാന്തി
ക്രാന്തി. ക്രാന്തിപ്പിലു ക്രാന്തി
ക്രാന്തി. ക്രാന്തി. ക്രാന്തി
ക്രാന്തി. 18-11-71.

എം. ഏ. രഘുമാൻ

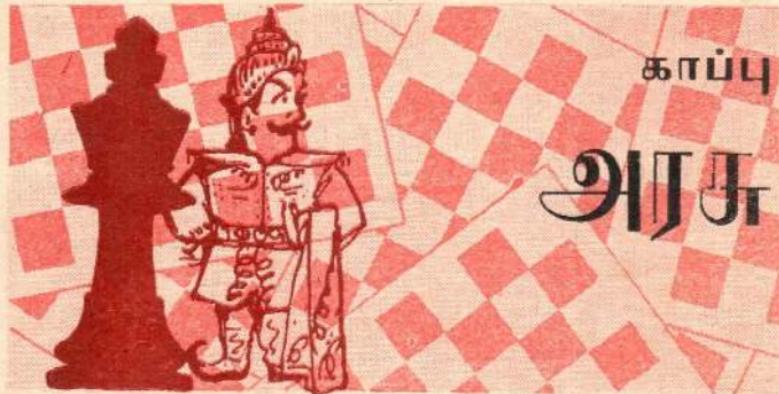
కుణ్ణమి

கூடுவிட்டுக் கூடு பாயும்
வித்தை விக்கரமாதித்தனுடன்
அழிதல் கூடாது. கற்பணைக்
சிரத்தை. அறுவடை சுதரங்
கம். வித்தைக்கு ஒர் அரங்கம்.
அதில் ஜோக்கருக்கும் பஞ்
குண்டு. ஜோக்கரை ‘நடத்து
நர்’ ‘தொகுக்குநர்’ என்று
நெல்லாகவும் அழைக்கவாம்.
நகைச் சுலவ தக்கது. சிரித்துச்
சிரித்துக் குழிபறிக்கும் கலை
சடைக்கும் பொழுது, நன்றி
யுணர்க்கி மேம்பட்டது. ஜோக்
கரின்நன்றி. ரஹ்மானுக்குமா? அவராலே விடிந்த சிரமத்
தைச் சிரிப்புடன் நீறைவேற்
றிய கதைக்கும், தில்லி ஆசான்
சாலையும் நன்றிக்கு உரியர்.
இதன் சித்தீர் அமைப்பிற்கு
உதவிய ‘சென்’ ஜோக்கரின்
மாணுக்கரெனினும், நன்றிக்கு
உரியரே.

ଟ୍ୟାବ୍‌ପାଇସନ୍

காப்பு

அரிது

-- ராஜ். மித்ரா

கூத்தாடியாம் ஏகளின் கூத்தும்; ஜீவராசிகளின் படைப்பும்! கூத்தின் கூத்தாகக் குதிக்கும் கூத்தே வாழ்க்கையாகவும் அதன் பயனாகவும் நம்பிக்கைத் திரையிலே பொம்மலாட்ட நிழலிட, அந்த ஆட்டச் சிதறலிற் குதிரும் வாழ்க்கையே நிசமென்ற ஊழை எண்ணங் கருக்கூட்ட, மனிதன் தன் கூத்திற் கனி யும் விளைகளைப் போலியானவையென இயல்பாகவே கற்பித்துக் கொள்ளுகிறான். இதனால், விளையாட்டு என்று கற்பிக்கப்படும் விளையாட்டில் அவனுக்குச் சுவாரஸ்யம் சுரக்கிறது. சதுரங்கம் விளையாட்டு; அதன் சலை அதற்கு உண்டு. நாமே சர்வேசவர சூத்திரதாரியாகக் குந்தி, யானை - குதிரை - தேர் - காலாள் ஆகிய நாற் சேணைகளையும் நகர்த்தி, மாற்றுப் படையான பிறிதொரு சதுரங்க சேணையை வெற்றி கொண்டு, நம் வல்லபத்தை நிலைநாட்டு வதிலுள்ள களிப்புக் கிள்ளல் ஒரு புறம் இருக்கட்டும். நிதர்சன வாழ்க்கையிற் பராரியாகவுந் தரித்திரராகவும் இருப்பினும், சதுரங்க சேணையை

வைத்து விளையாடும் அந்த வேளையில்—அந்த வேளையில் மட்டுமே என்று ஒப்புக் கொண்டாலும்—நம் மனோகற்பிதத்தில் விரியும் சக்கரவர்த்தியின் மாட்சிமை உணர்விலே பூத்துச் சொரியும் மகிழ்ச்சி மயக்கம் ஒரு புறம் இருக்கட்டும் இந்த ஒளிமயமான, ஒரு புறமேயான இந்தப் புறங்களுக்கு இப்பக்கழுள்ள உட்புறத்தின் விசாரணைகூட—அது தத்துவச் சிக்கவின் முடிச்சுக்களுடன் பின்னிப் பினைந்து இருண்டு கிடந்தாலுங்கூட—சுவராஸ்யமானதுதான்! ஒளியின் முழுத்துவ அழகு அஃதே சமைக்கும் நிழலிலே வேறுன்றுவது போன்ற ஜாலம். கூத்தின் ஜாலமும்: ஜாலத்தின் கூத்தும்!

உலகத்தை நாடக மேடையாகவும், மானிடரைக் கூத்தாடிகளாகவும் உவமித்தலும் தத்துவ நோக்கஞ் சார்ந்ததே. குயிலின் இன்குரவின் புலத்தே மண்டிக் கிடக்குஞ் சோகம் நிகர்த்த, சற்றுப் பச்சையாக, இளந்தசை உடலங்களின் பாலின்பப் பசைச் சுரப்பு உலர்ந்த, ‘காயமே இது பொய்யடா, காற் றடைத்தபையடா’ என்ற பொருமல் இந்தப் பார்வையிலே சங்கமிக்கிறது. இல்லறத்திலே துய்த்து, அத்துய்த்தல் படைத்தபயங்கரப்பாசவலையிற்கிக்கிச் சுழன்று கொண்டே, வானப்பிரஸ்த விசாரணையிற்குத்தெழும், ‘உலகமே நாடக மேடை சொச்சம்...’ நோக்கில் எங்கேயோ ஒட்டை விழுந்திருக்கிறது. அந்த ஒட்டை வாலிபத்திற்கும் விருத்தாப்பியத்திற்குமிடையேயுள்ள தூரமாகக்கூட இருக்கலாம். வாலிபத்தின் பார்வை முதிர்ச்சி பெறுத்தாக இருந்தாலும், அது தசையின் சதைத் தேவை சார்ந்ததாக அமைகிறது. தேவைகளின் இச்சா பலிதம் நிதர்சன மயக்கங் காட்டுவதினால், அந்தப் பார்வை வாழ்க்கையின் ஒரு ஸ்திதியிற் சரியானதே.

வாழ்க்கையைச் சதுரங்கமாகக் கற்பித்தல் வாலி
பம் மருவியது. ‘இலட்சிய இலக்கு’ என்ற வைதீக
ஒட்டடைப் படலத்தைத் துடைத்துப் பார்த்தால்,
அதன் தளம் வாழ்க்கையிலுள்ள நம்பிக்கையே
என்னும் உண்மையின் உள்முடிச்சுத் தெரியும்.
‘வெற்றி பெறுவேன்’ என்கிற உணர்வும் நம்பிக்
கையே. தோல்வி ஏற்பட்டு, வரிக்கப்பட்ட நம்பிக்கை
சேராம் போய், அதுவே அவநம்பிக்கையாக மாறும்
பொழுதுகூட, அந்த அவநம்பிக்கை, மறு ஆட்டத்தில்
முன்னைய ஆட்டத்தில் விட்ட பிழைகளைக் கணைந்து
விளையாட்டில் வெற்றியீட்டலாம் என்ற பிறிதொரு
நம்பிக்கையின் தளமாக அமைகின்றது.

‘தொழில் செய்யத்தான் உனக்கு அதிகாரம்
உண்டு. அதன் பயன்களில் எப்பொழுதும் உனக்கு
அதிகாரம் இல்லை... யோகத்தில் நின்று பற்றை
நீக்கி வெற்றி தோல்விகளை நிகரெனக் கொண்டு
தொழில் செய்க! நடுநிலையே யோகம்’— குருசேத்
திர வழிப்பாட்டில் இயற்றப்பட்ட கிதாவாசகம்
மின்னல் சொடுக்கி மறைய, இன்னுமொரு தத்துவ
முகையை மனம் மோப்பமிடுகிறது. வெற்றி வெற்
றியுமல்ல; தோல்வி தோல்வியுமல்ல. இரண்டும்
ஒரே நாணயத்தின் இரு முகங்கள். நாணயத்தின்
எந்த முகம் தேய்ந்திருந்தாலும் அந்த நாணயத்
திற்கு மதிப்பில்லை. வெற்றியில் தோல்வியும், தோல்வி
யில் வெற்றியும் உண்டு. ஒன்றிற்கான, ஒன்றேயான,
ஆனாலும், ஒன்றேயல்லாத பல விளக்கங்கள். ஒரே,
தளத்திலிருந்து செல்லும் கணைகள் எய்தவனின்
நோக்கு - தோர்ச்சி - தொடுப்பின்நேரத்தி ஆகியன
வற்றிற்கு ஏற்ப வீழ்த்துங் குறிகள்...

அரசு எந்தப் பக்கமும் எதிர்ப்பில்லாத பட்சத்
தில் ஒரே ஒரு சதுரம் நகர, காலாள் ஒரு கட்ட

முன்னேற்றமும் குறுக்கு வெட்டும் இயற்ற, குதிரை செங்கோணப் பாய்ச்சலிலும், தேர் குறுக்கோட்டத்திலும், யானை நேரோட்டத்திலும், தேராகவும் யானையாகவும் இனைந்த அமைச்சரின் இயக்கத்திலும்,— எல்லாமே சட்ட வரம்பு குடைந்த கர்மங்களை இயற்றுகின்றன. இந்தக் கிரியைகளினாற் சதுரங்க விளையாட்டிற் சரக்கும் ‘சுவாரஸ்யம்’, காலநீழுவில் இற்றுவிடுகின்றது. இலேசாக, ஆனால் நிச்சயமாக, விளையாட்டில் ஏற்படும் அலுப்பிற்கு வெற்றி எவ்வளவு காரணியோ, தோல்வியும் அவ்வளவு காரணியோ! சலிப்பு ஏற்பட்டதும், கஜ-ரத-துரத-பதாதிகளைக் கற்பிக்கப்பட்டு, நம் சிந்தனை ஊற்றிலே சமர் நடத்த உதவியவை எல்லாம் வெறும் மரக்கட்டைகள்—தச்சனின் உளி செதுக்கிய மாயம்— என்ற நிசம் உறைக்கின்றது. மரக்கட்டைகள் மரக்கட்டைகளே யாகிவிடுகின்றன. அவை, அந்தஸ்து வேறுபாடு எதுவுமின்றி ஒரே பெட்டியிற் சயனசுகம் அனுபவிக்கத் தொடங்கிவிடும்.

சதுரங்கம்; விளையாட்டின் பகைப்புலத்திலே—

சதுரங்கம்; இலக்கிய முயற்சி பற்றிய குறிப்பும்!

‘நாடகமே உலகம், நாளை நடப்பதை யார் அறிவார்?’ என்ற பார்வைக்கும், வாழ்க்கை முன் னேற்றத்தைச் சதுரங்கமாகத் தரிசிக்கும் நோக்கிற்குமிடையேயுள்ள ஓட்டை விருத்தாப்பியத்திற்கும் வாலிபத்திற்குமிடையேயுள்ள தூரமெனக்குறித்தோம். கால ஓட்டத்தில் விளையும் வயது நிலைகள்! இந்தக் கால ஓட்டமே சதுரங்கத்தின் நான்கு அங்கங்களிலும் இடம்பெறும் நான்கு கதைகளினதும் தொனிப் பொருளாக அமைகின்றது. வாழ்க்கையின் ஒரு நிலையிலே தன்னை நாற்படை

ஒன்றின் முன்னணி வீரனெனக் கற்பித்து, அந்தக் கற்பித்து சமைத்த குபேர சவையைச் சுகித்த நான்கு வேறுபட்ட பாத்திரங்கள் நான்கு கதை களிலும் வருகின்றன. ஒவ்வொன்றும் அவ்வக் கதையினது நாயக பாத்திரம். உடற் பலத்திற்கும் மனப் பலவீனத்திற்கும் ஏற்ப, அல்லது மனப் பலத்திற்கும் உடற் பலவீனத்திற்கும் ஏற்ப மட்டு மல்லாது (எதன் பலமும் எதன் பலவீனமும் உண்மையான பலமாக அமைகிறது?), வாழ்ந்த வாழ்க்கை முறையாலும், வரித்த இலட்சியங்களாலும் வேறுபடும் நான்கு பாத்திரங்களின்மீது, ஒரே தொனிப் பொருளை ஏற்றி, ஈழத்தின் நான்கு கதா சிரியர்கள் எழுதும் நான்கு சிறுகதைகள் சதுரங்க இலக்கிய முயற்சியில் இடம் பெறுகின்றன. கதா சிரியர் நால்வரும் நான்கு வகையினர்; கதைகள் நான்கும் நான்கு வகைத்தே! ஒவ்வொன்றும் தனித் தனியே ஒவ்வொரு சிறுகதை. அவற்றை ஒரு சேரத் தொகுக்கும் பொழுது, புதிய கோலத்திற் புதிய தோர் இலக்கிய முயற்சியாக முழுமை பெறும் என்பது நம்பிக்கை. இந்த நம்பிக்கை நான்கு கதா சிரியர்களினதும் சிருஷ்டி இலக்கிய ஆற்றல் பற்றிக் கணிந்தது. வாழ்க்கையை நாடகமாக நோக்கினாலென்ன, சதுரங்கமாக நோக்கினாலென்ன, ஈற்றில் பெருக்கி-வகுத்து-சூட்டி-கழித்துப் பார்த்தால் மிச் சிலாக்கக் கிடைக்கும் விடை நம்பிக்கையேதான்:

அரசு காப்பே. அதன் காப்பிற்குச் சதுரங்க சேனைகள் விளையாடத் தொடங்குகின்றன...

கொழும்பு நோக்கிப் புகைவண்டி மேற்கொள்ளும் பயணம். அசைந்து அதன் ஆரம்ப நிலை. கூட்டத்தின் நெரிசல். அதன் பலவித ஸ்வரமுச்ச. அதனுடன் ஒட்டியும், ஒட்டாமலும் சிற்றுண்டிச்சாலை அமைந்திருக்கும் பெட்டியில் ஒரு பெரியவர். அப்பத்திற்குப் பொருத்தமானவர். வாழ்க்கையின் மதியத்தைத் தாண்டிய வயதினர். தனிமையின் கைம் அவருக்குக் கிட்டியிருக்கின்றது. அந்தத் தனிமையின் தனிமைக்குக்கூட ஒரு துணை அவருக்கு முன்னால் ஒரு கிளாஸ் — அரைவாசி நிரப்பப்பட்ட அல்லது அரைவாசி வெறுமையாக்கப்பட்ட கிளாஸ் — இருக்கின்றது. கிளாஸிலுள்ள திரவத்தில் பல விம்பங்களை — மனித விம்பங்களை — பார்ப்ப வரைப் போன்று, அதனையே உன்னிப்பாகப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றார். இல்லை; தன்னுடைய காலை நகர்த்துவதற்கு முன்னர், சதுரங்கப் பலகையை நன்றாக அவதானிக்குங் கோலம். அவர் விலொயாட்டிலும் சரி, அரசியலிலும் சரி ‘புலி’ என்று பெயர் பெற்றவர். இந்தக் காலப் ‘புதிசு’கள் அத

கிளாச் சரித்திரம் என்பர். அது ஒரு காலம் அந்தக் காலத்தின் பாளத்திலே ஒரு மின்னற் பிழப்பு...

காலாளாற் காலாளை வெட்டினாலும், நான் வெகு கவனமாக இருக்கவேண்டும். நான் மந்திரிக்கு மந்திரி கொடுக்கத் தயார். எதிரியின் பலத்தை ஒரேயடியாகச் சீர்குலைத்தாற்றுன் அமைதியாக விளையாட முடியும். என் காலாள் முன்னேறி மந்திரியாகுமென்ற நம்பிக்கை இருக்கின்றது. அந்தக் காலாளைக் காப்பதுதான் என்கடமை. அதுவே வெற்றியின் திறவுகோல்.

அவருடைய முகத்தில் விரக்தியின் சித்திரம் தீட்டப்பட்டிருக்கின்றது. வேறு எவரும் சிற்றுண்டிச்சாலைக்குள் வருவதற்கு முன்னர், அங்கு வந்து மது கிளாஸின் முன்னால் தவம் இயற்றுவதனால், அவர் குடியையே தமது முழு நேர வேலையாக வரித்துக் கொண்டார் என்று எவரும் நினைக்கலாம். கணப்பொழுதில் கையும் வாயும் இனங்கி இயங்கக் கிளாஸ் வெறுமையாகுகின்றது. மூலையில் ஒரு மரப் பெட்டியில் இருந்துகொண்டு, வெளியே ‘ஓடும்’ தந்திக் கம்பங்களை எண்ணிக் கொண்டிருக்கும் பணியாள் சாதாரணமாகத் திரும்பிப் பார்க்கின்றான். பெரியவர் முன்று விரல்களை மடக்கி, பெருவிரலை அழுத்தி, ஆள்காட்டு விரலை நிலைக்குத்தாக நிமிர்த்தி பிடித்துச் சைகை காட்டுகின்றார். பணியாள் வாய்க்குள் ஒரு புன்னகையை விழுங்கிக் கொண்டு, மேஜையிலுள்ள வெற்று கிளாஸை எடுத்துச் செல்கின்றான்.

சதுரங்கப் பினைக்குகள்... காய்கள் திருட்டாந்த உதவி. ஆனால், கற்பணையிலே முன்று நகர்த்தல் களைப் ‘படம்’ போட்டு, ‘சுழிப்பதி’லேயுள்ள

இன்பம். என்றாலும், ஆட்டம் முடிந்ததும், சதுரங்கக் காய்களுக்கும் ஆட்டக்காரனுக்கும் எவ்வித பந்தமும் இல்லை.

பணியாள் அவருடைய ‘ஓட’ரைக் கவனித்துப் புதிய கிளாஸ்டன் வந்து நிற்க, புகைவண்டி ஏதோ ஒரு நிலையத்திற் தரிக்கின்றது. சிற்றுண்டிச்சாலையின் மூன்றாம் வகுப்புப் பிரிவிற்குள் கூட்டம் ‘சரி’யத் தொடங்கிற்று. வியாபாரத்திற் குடுபிடிக்கின்றது. பெரியவர் இப்பொழுதும் கிளாஸ்க்கு முன்னர் தவமியற்றுகின்றார்.

அப்பெரியவர் அமர்ந்திருந்த மேஜைக்கு மூலை விட்ட எதிராக இருக்கும் மேஜையில் வாலிபன் ஒருவன் வந்து அமருகின்றான். பணியாளை அழைத்து ஒரு விரலைக் காட்டி, அவன் வாயாற் சொன்ன ‘ஓடர்’ புகைவண்டியின் இரைச்சலில் விழுங்குண்டாலும், பணியாளின் செவிகள் கிரகித்துக் கொள்ளுகின்றன. உள்ளே சென்று திரும்பிய பணியாள் அவன் கேட்ட மதுவை மேஜையில் வைக்கின்றான். பிரயாண அலுப்புக்காகப் பாவிக்கின்றான் என்ற சாயலும் தோன்றுகின்றது. வெகு அமரிக்கையாகக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் குடிக்கின்றான். குடியைப் பார்க்கிலும் புகைத்தலின் நாடலே மிகுதி, வாயிலிருந்து சுருள் வளையங்களாக எழும் சிகரெட் புகை சுருண்டு, நெளிந்து, நெகிழ்ந்து செல்வதை அநாயாசமாகப் பார்த்துக் கொண்டு மேஜையிற்கையினால், மனோகற்பிதப் பாடல் ஒன்றிற்குத் தாளம் போட்டுக் கொள்ளுகின்றான்.

ஆசையின் புகை வளையங்கள் விதியென்னும் காற்றில் அலைபடும் விந்தைதான் என்ன? சிகரெட் கருகித் தீர்ந்ததும், அது உருவாக்கிய

புகையின் அளவை மனதில் வைத்திருப்பவன் யார்?

அனுபவம் பூத்த கண்கள் அந்த வாலிபணை எடைபோடுகின்றன. சுருள் மயிரை கிறீமின் உதவியுடன் பளபளக்கும் படிகளாக வாரியும், ஒரு கற்றை மயிரை நெற்றியிலே தவழுச் செய்வதற்குக் கலைத்துவம் தேவையில்லையாயினும், பொறுமையும் நேரவிரயமுந் தேவை. சிகரெட்டை ஏந்தியிருக்கும் கையில் தங்கச் செயினிலே பொருத்திய தங்க நிறக் கடிகாரம்; மேஜையிலே தாளம் போடும் கையின் இரு விரல்களில் மோதிரங்கள்; உடலிலே அப்பிக் கிடக்கும் ‘பனியன்’ வெளியே துல்லியமாகத் தெரியும் படியான ‘நெலோன்’ ‘ஷேட்’; விலை அதிகமுள்ள இறக்குமதித் துணியாலான நீட்டுக் காற்சட்டை; அது அகலம் குறைந்த ‘பெல்’டின் துணையில் அவன் இடுப்பிற் தொங்கிற்று! கால்கள் சப்பாத்துகளின் கூரான நுனிகளிலே முட்டுக் கொடுக்கப்பட்டு, துரித கதியில் ஆடிக்கொண்டிருக்கின்றன. ஒருவனது தோற்றத்திலிருந்து அவனுடைய குணுதிசயங்களைக் கூறிவிடலாம் எனச் சாதிக்கக் கூடிய உள் இயல் ஆசிரியர், இவனைப் பற்றி ‘ஊதாரி: எந்த விஷயத்திலும் உவன்றிச் செல்லாத மேற்பரப்பு லயிப்பு உள்ளவன்; வெளியே பெரிதும் டாம்பீகமாகக் காட்டிக்கொள்ள விரும்புவன்,’ என்று சொல்லக்கூடும் என்பதைப் பெரியவர் நிதானிக்கின்றார்.

“தம்பி, கொழும்பிற்கா? ..” அப்பொழுதுதான் சிற்றுண்டிச் சாலைக்குள் வந்த ஒருவர் அந்த வாலிபணை விசாரிக்கின்றார்.

“ஓம்... இருங்கோ .. நீங்கள்?” எதிரே நிற்பவ

ரைச் சட்டென்று அடையாளாந் தெரியாததாகக் காட்டிக் கொள்ளுகின்றான். வாலிபணின் இந்த அலட்சியம், நடிப்புஎன்பது பெரியவரின் அபிப்பிராயம்.

“நான் பசுபதி யின்ற மஸ்சான். உங்கள் அடிக்கடி வந்துபாத்து மிருக்கன் ..”

“எந்தப் பசுபதி?..”

‘அவர்தான் ஜி. பி. எஸ். பசுபதி...’

“ஆட, நம்மட பசுபதி .. நீங்க... வி... வி...”

“ஓ .. வினைக...”

“வினைகமூர்த்தி மாஷ்டர்!..”

“ஓம் ..”

“அந்த ‘இன்குயறி’ என்ன வாச்சாம்...? நான் கொமிஷனருக்கு ஒரு கடிதம் குடுத்த ”

“எல்லாம் சரியாப் போன மாதிரித்தான்... ஆனால், ஒரு சின்ன கணகாட்டு .. மறுகா வந்து பாக்க வேணுமென்டு பசுபதி சொன்ன ..”

வாக்கியத்தை முடிக்காமலே, வந்தவர் வாலிப னுக்குஞ் சேர்த்து ‘ஓடர்’ கொடுக்கிறார். அவனுடைய முகம் புன்னகை ஒன்றைக் கக்கியது. ‘அந்த ‘ஓடர்’ என் கணக்கு’ என்ற ஒப்புதலையோ, ‘உங்கள் உபயத்திற்கு நன்றி’ என்ற அங்கீகாரத்தையோ அந்தப் புன்னகை உகுத்தது என்பதைப் பெரியவரால் நிதானிக்க இயலவில்லை.

வாலிபண் தலையை வெளியே நீட்டிப் பிரயா

ணத்தின் வளர்ச்சியை மதிப்பீடு செய்பவன் போல வண்டியின் தலைப்பக்கமும் வாற் பக்கமும் பார்த்த பின்னர் தலையை உள்ளுக்கு இழுத்துக் கொள்கிறோன். இழுக்கும் பொழுது அவனது பார்வை பெரிய வர் மீது சந்தே விழுந்து தரிக்கின்றது. ஒடும் வண்டியிலே உடலை வைத்து, பறக்கும் ஓர் ஊர்தியில் இருப்பதான் கோலத்திற் காணப்படுகின்றார். கிளாஸூக்குள் சிக்கிக் கிடந்த அவர் பார்வை வாலி பனின் கண்களைச் சந்தித்தது. ‘ஆனாக்கு நல்ல பருவம்’ என்ற அபிப்பிராயம் மின்னலிட்ட கண்களைத் தன்முன்னே உள்ள ‘கிளாஸி’லும், படைக்கப்பட்டிருக்கும் சிற்றுண்டிவகையிலும் படிய வைக்கும் முகமாகக் குனிகின்றார்கள்.

வாலிபனது பார்வை, இப்படியாக, இருட்டிலே சென்று, தன்னிடம் திரும்பி, மேஜையிலே படைக்கப்பட்டிருப்பவற்றிற்கு வருவதற்குள் வண்டி தன் பயணத்தின் ஒரு பின்னத்தை முடித்து முன்னேறி விட்ட சாகஸத்தில் பெரியவரின் சிந்தனை நிலை குத்தியது.

...சென்ற தூரம் வளர வளர, செல்ல வேண்டிய தூரந் தேயத் தேயப் பிரயாணம் நிகழ்கின்றது...

நிகழ்வனவும் நிகழ்ந்தனவும்!

பழுத்த மரத்தை நாடிவரும் வெளவாற் கூட்டம். மனிதரும் அப்படித்தான். வெளவால் பறவையா? விலங்கா? மனிதர்கள் அரசியலில் கோஷ்டி சேர்வதும் வெளவால் விவகாரம்; கோஷ்டி சேர்ந்ததினால் கிடைக்கும் பயனின் பழங்களை நாட்டலும் வெளவால் விவகாரம். இதோ, இந்த வாலிபனின் மிடுக்கு! தேர்தல்

என்ற குதிரைப் பந்தய ஓட்டத்தில், எதிர் பாராது 'வின்' அடித்த 'சோப்பளாங்கி'க் குதிரை. எந்த அரசியற் கட்சியும் அந்தக் குதிரையீது பணம் கட்டத் தயாராக இருந்ததுமில்லை. ஆனால், இன்று...

சட்டசபைக் காலந் தொடக்கம், 'வின்' அடித்த குதிரை நான்! இல்லை ஒவ்வொரு கட்டமாக நகர்ந்து சென்று, மந்திரியாகிய காலாள்! அப் பொழுது, என்னிடம் பேட்டிக்குத் தவமிருந்தோர் என்னிக்கை? தொல்லைகளைத் தவிர்த்துக் கொள்ளுவதற்காக பயணங்களை யிக இரகசியமாக வைத்துக் கொள்ள எடுக்கப்பட்ட எத்தனம்... இவற்றிற்கும் மேலாக, நான் காலாளே என்ற உண்மையை மறக்காமல், 'மக்கள் தொண்டே மகேசன் தொண்டு' எனச் செய்த சேவைகள்... என்னால் உதவி பெற்று நிமிர்ந்த வாழ்க்கை நடத்தும் அதே மக்கள், இன்று என் கண்களிற் சந்தித்ததால் 'சறவை' என்ற எண்ணத்தில் ரேட்டு மாறிச் செல்கிறார்கள்... அவர்களைப் பொறுத்தமட்டில் அவர்கள் போக்குச் சரி. பழத்தில் சாறு இருக்கும் வரை அதனைச் சூப்புவதும், பின்னர் சக்கையைத் துப்புவதும் மனித இயற்கை கரும்பின் சாறை டுத்து, அதன் சக்கையையே ஏரிபொருளாக்கும் விவேசி மனிதன்.

இந்த வாலிபன் ஒரு ஜி. பி எஸ். மனேஜர் மீது வந்த விசாரணையின் சிக்குகளை அறுக்கத் தெரியாது, ஊதித் தள்ளும் புகை வட்டங்களுக்குள் மார்க்கம் கிட்டுமா என்று அண்ணாந்து பார்க்கின்றேன். எத்தனை சங்கங்களையும், அவற்றின் மனேஜர்களையும் உருவாக்கினேன்? பிறர்

சிக்கல் களை நேர்த்தியாக அவிழ்க்கத் தெரிந்த
எனக்கு, என் சிக்கல்கள்...

உண்மையின் தரிசனம், வந்தவரின் உபயத்தில்
வாலிபன் மதுவைச் சுவைக்கின்றான். அவர்களுக்கு
இன்னுமொரு 'றவுண்ட' வருகின்றது. பெரியவரின்
சைகைக்கும் பணியாள் பரிமாறுகிறான்.

"தம்பியைக் கொழும்பில் காணுற எண்டா
எங்க காணலாம்..?"

"‘சிறுவஸ்தியில் நான் தங்குறேல்ல... எப்பவும்
அஞ்ச பத்துப்பேர் வந்து கரைச்சல் தாற்..’ என்ற
வாலிபன், முகத்தில் வலிந்து தருவித்த முக்கியத்
துவத்தை அப்பிக்கொண்டு, ஒரு ‘டயரி’யின் பக்கங்
களைப் புரட்டியவாறு..."

"...நாளைக்குச் சரியான வேலையிருக்கு. மந்திரி
யையும் ஒருமுறை பாக்க வேணும். நாளையன்றைக்
கும் மூச்சவிட நேரமில்லை..." என்கின்றான்.

"இல்லைத் தம்பி ‘எடியுகேஷன்’ கந்தோலில்
ஒரு சின்னப் பணிவிட... என்ற மனைவிக்கு ஒரு மாற்றம்
வந்திருக்கு. அந்த ‘ரூன்ஸ்பரை’ ஒரு இரண்டு
மாதத்துக்கு ‘டிபர்’ பண்ணித் தந்தாக் காணும்.
மறுகா நான் பாத்துக் கொள்ளுறன். எங்கடதம்
பித்துக்கராசா ஊரில் இல்லை. ஐப்பானுக்குப்
போயிட்டாராம். தம்பி வந்தோடன இந்த ‘ரூன்ஸ்
பர்’ ‘ஓடர்’ போட்ட கிளாக்கணை ‘ரூன்ஸ்பர்’ செய்து
போட்டுத்தான் மறு பணிவிட பாப்பன் ”

"ஓ, அந்தப் புதுப் பள்ளியைப் பதியிறதுக்கு
அலைஞ்சது நாயலைச்சலாப் போயிற்று. நாளைக்கு

மந்திரியைக் கண்டு பேசினால்தான் ஏதும் முடியும்... அதோட் இந்த ‘ருன்ஸ்பர்’ ‘ஓட’ ரெயும் மந்திரி யிட்ட சொல்லிக் ‘கென்சல்’ பண்ணூறன் ..”

வந்தவர் பணியாளிடம் புதிய ‘ஓடர்’ ஒன்று கொடுத்து முடித்து, “அப்ப விபரங்கள் ..” என இழுத்தார்.

“ஒரு பேப்பரில் இப்பவே குறிச்சுத் தாருங்கோ,” என்ற வாலிபண் மதுக் கிளாஸைக் கையில் எடுக் கிறான்.

ஒரு சின்னப் பள்ளிக்கூடத்தைப் பதிய மந்திரியைப் புடிக்கப் போரூனும் நான் பள்ளிக்கூடம் பதிய யாருக்கும் காவடி எடுத்தது கிடையாது. நான் கேட்டுக் கொண்டதற்காக இந்த மாகாணத்தில் மூன்று பெரும் கலாசாலைகள் கட்டப்பட்டன. என் வாதத்திற்மையை முன் வைத்து, நான் காய்களை நகர்த்திப் பெற்ற வெற்றிகள். என்றும் Stale-mate என்பதற்கே இடமில்லை. அரசு எப்பொழுதும் முற்றுகையிற் சிக்கி, அசைய முடியாத தோல்லி! .. ஒரு சின்ன ‘ருன்ஸ்ப’ருக்கு மந்திரி தேவையா? பெரிய பெரிய விசாரணைகளை எல்லாம் கந்தோர் மட்டத்தில் வைத்தே தவிடு பொடியாக்கினேன். ஒரு கந்தோருக்குள் புகுந்து, தனிப்பட்ட பை’யிலை எடுத்து, குற்றச்சாட்டு சம்பந்தமான தஸ்தா வேஜாக்களைக் கிழித்தெறியத் தெரியாதா? ... சில விளையாட்டுக்காரர்கள் காலாட்களின் முக்கியத்துவத்தை அறிவது கிடையாது. பெரிய ஆபீஸராற் செய்ய முடியாத ஒன்றை, ஒரு ‘கிளாஸ்-திறீ-கிளாரிக்கல் சேவன்ரி’னால் சாதிக்க முடியும் .. இன்று காலாட் காயாக அசைகின்

றேன். அழிந்து போகாது, முன்னேறி எதிரியின் அடித்தளத்தை அடைந்தால் மீண்டும் மந்திரி யின் அந்தஸ்தைப் பெறலாமென்பது சதுரங்கப் பலகையில் மட்டுந்தானா?

வண்டியும் ஒடுக்கின்றது; நேரமும் ஒடுக்கின்றது. பார்வை மது கிளாலிற்குள் ஆழம் ஆழமாக விழுந்து புதைகின்றது.

வாலிபலுக்கு முன்னால் இப்பொழுது வேறு இருவர் இருக்கின்றனர். அவர்களும் ஏதோ சுய கருமங்கள் இயற்றிக்கொள்ள அவனை வலைய வருகின்றார்கள். அவர்களுக்குத் திருப்தி தரக் கூடிய பதில்களை அவன் தன் சாதுரியச் சக்கரத்திலே வளைந்து கொடுக்கின்றான்.

இவர்களுடைய அரசியல் ஒரு வகை தனி நாலு பேருக்கு உதவி செய்கிறார்கள் நாலுபேர், கிளைகொடியுடன் நானூறு பேராக மாறி உதவி செய்கிறார்கள்! ஆன்தொகை என்ற புள்ளி விபரம் மட்டுமே அரசியலை நிர்ணயிக்கின்றது என்று நிலைமாறியுள்ள இந்தக் காலத்தில், இது ஆதாயமான முறையாக இருக்கலாம். ஆதாயமும் சரியும் ஒரு பொருட் கிளாலிகள்ல... நானூறு பேருக்கு வேலை கொடுத்து, அதன் மூலம் நாலாயிரம் வயிறுகளுக்கு உணவளிக்கத் தக்க ஆலையொன்றினைக் கட்டிக் கொடுப்பதென்பது எவ்வளவு பெரிய காரியம்? அதற்காக எத்தனை பெரும் சக்திகளை எதிர்க்கவேண்டியிருக்கிறது?

வண்டி ஏதோ நிலையத்திற் தரித்து, மீண்டும் கொழும்புப் பயணத்தை மேற் கொள்ளுகின்றது. மின்சாரம் கக்கிய ஓளிக் காட்டில், பெரிய ஆலை

யொன்று தெரிகின்றது. நெடு நாள் பிரிந்த காத வியைச் சந்திக்கும் உணர்ச்சி அந்த நிலையிலேகூட அவர் முகத்தில் மலர்ந்து மந்தகாசப் பொலிவ ஏற்றுகின்றது. யன்னலுக்கு வெளியே விழி எறிந்து அதனையே பார்த்தபடி இருக்கின்றார். அந்தக் காட்சி மறைய, காட்டின் இருள் எல்லையற்று விரிந்து கிடந்தது. அந்த கிளாஸைக் காவியாக்கினார். இரவச் சாப்பாடு தேவையில்லையென்ற நினைப்பு.

சயனப் பெட்டிச் சிப்பந்தி அவர் பக்கத்தில் நின்றான். அவர் சிரித்தார். பதிலுக்கு அவனும் சிரித்தான். சிரிப்பையே ஊடக மொழியாக உபயோகித்த அவர்கள் சயனப் பெட்டியை நோக்கி நடக்கிறார்கள். முதலாம் வகுப்புச் சயன அறை ஒன்றின் கீழ்ப் படுக்கையிற் சயனப் பெட்டிச் சிப்பந்தி தன் கைப் படவே சொகுஸா மஞ்சம் அமைத்துக் கொடுக்கின்றான். பெரியவர் படுக்கின்றார்.

“‘ருகமவில் எழுப்பி விடு...’” என்று பெரியவர் கூறச் சயனப் பெட்டிச் சிப்பந்தி நகருகின்றான். பெரியவரின் சிந்தனையும் அரசியற் சதுரங்கத்தில் நகருகின்றது.

இன்று அரசியல் என்பது தனி நபர்ப் பிரபல்யமாக அமைந்து விட்டது. சமுதாய முன்னேற்றம் என்பவை எல்லாம் இன்று அர்த்தமற்ற வெறும் மேடைக் கோஷங்கள். நல்ல ஒரு திட்டத்தை அமுல்படுத்த நாலுபேர், சுயத்தில் வேறுன்றிய வறட்டுக் கெளரவத்தை விடுத்து ஒன்று சேர்வது கஷ்டமாகிவிட்டது.

புகழ்! அதையே உரமாகக் கொண்டு மேலும் புகழ்!... எடுத்த கருமத்தைத் தொடுத்து முடிப்

பதிலே தன்னைத்தானே அழித்துக் கொள்வது கர்மயோகியின் கொள்கை அல்லது, கர்ம யோகி என்பவன் இந்தக் காலத்தில் Misfit ரா?

தூக்கம் பெரியவரின் இமைகளைச் சூருகு தடத் திற்குள் சிக்க வைக்க எத்தனம் செய்கின்றது.

வெளியே வாலிபன் சயனப் பெட்டிச் சிப்பந்தி யுடன் பேசிக்கொண்டிருக்கிறான்.

“வோவர் பேத்தில் யார்?”

“அந்தப் பெரியவர் ”

“ அவர் என்ன அவ்வளவு பெரியவரா? நீ குழந்து குழந்து பேசுகிறோய்” மது உதறித் தனித்து நாக்குத் தளர்ச்சி.

“அது தாங் மாத்தயா நேத்து வந்த கொம்பு ஆதியாக இருந்த செவியை மறைக்கக் கூடாது. நீங்கள் இதில் அஞ்ச மாசம் போய் வாற துதானே! இந்த துரை எவ்வளவு காலமாக..அவர் மந்திரியா கக்கூட இருந்தவர்...”

“அவரா இவர்?” மலைப்புடன் வாலிபன் கேட்கின்றான்.

அன்றைக்கு மந்திரி இன்று காலாள்; சதுரங்கத் தில் காலாள் மந்திரியாகலாம்; ஆனால், மந்திரி யாற் காலாளாக முடியுமா?

இந்த நினைவுடன் பெரியவர் நித்திரையை அணைத்துக் கொள்கின்றார். வண்டியின் பயணம் நீள்கின்றது...

○

—வ. அ. இராசரத்தினம்

இராமகிருஷ்ண மிஷன் பாடசாலை மண்டபத்தில் ஆசிரியர்களின் விடுமுறைக் கழகம் நடந்து கொண்டிருந்தது.

‘திட்டவட்டமான குறிக்கோளும் கொள்கையும் அற்று, நினைத்தவர் நினைத்த போதெல்லாம் கல்விக் கொள்கையிற் தலையிட்டுத் தாம் முடிடந்த தொப்பிக்குத் தக்கதாகத் தலையையே வெட்டிக் கொள்ளும் முயற்சியில், ஆசிரியர்களை வற்புறுத்துவதற்காக நடைபெறும் நிகழ்ச்சி இது’ என்று பல ஆசிரியர்கள் உள்ளூர் நினைத்துக் கொண்டாலும், மண்டபம், என்னவோ நிரம்பிவழிந்தது. ஆனால், பெண்கள், வயோதிபர்கள், வாலிபர்கள், தலைநரைத்தவர்கள், பட்டாம் பூச்சியின் வாக்கிற் சுமன்று திரியும் வாலைக்குமரிகள், அவர்களில் மொய்க்கும் இளைஞர்கள் ...

எத்தனையோ பேருக்குத் திருக்கோணமலைப் பட்டி னத்தில் என்னென்னவோ அலுவல்கள். விடுமுறைக் கழக வகுப்புக்காக 'கடனே' என்று ஐந்து ரூபாவை அழுது தொலைத்துவிட்டு. அந்தச் சாக்கோடு பட்டி னத்திற் பல அலுவல்களையும் கவனிக்க வந்த கிரா மத்து ஆசிரியர்கள் பலரும், விடுமுறைக் கழகத்தை ஒரு பொழுது போக்காக்க கருதித் தமிழை மறந்த களிமயக்கிற் சுகித்திருந்த இளைஞர்கள் சிலநாம் 'சித்திரப் பாவையின் அக்தக அடங்கி' விர்வுரை யைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

மேடையிலே பேராசிரியர், கீழ் வகுப்புகளிற் கணிதம் பயிற்றும் முறை பற்றிப் போதனை செய்து கொண்டிருக்கிறார். இங்கிலாந்திலும் படித்து இளவைதிலேயே பேராசிரியராகிவிட்டவர். அவர் பக்கத் திலே தமிழ்ப் பாஷை படிப்பிக்கும் முறை பற்றி அடுத்ததாகப் பேச இருந்த பண்டிதர் நல்லதம்பியும் வீற்றிருந்தார். ஆம்; ஓய்வுச் சம்பளம் பெற்றுத் தன் வயதில் முதுமை காரணமாக ஓய்ந் திருந்த நல்லதம்பிப் பண்டிதர், தனக்குக் கிடைத்த சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு, கழுத் தைச் சுற்றிய விசிறி மடிப்புச் சால்வை சங்கரா பரணச் சர்ப்பமாக நெளிய, தம் தடித்த மூக்குக் கண்ணூடியினுடாகச் சபையைக் கூர்ந்து கவனித்துக் கொண்டே, ஆரோகணித்துக் கொண்டு எதிரி படைக்குள் புகத் தயாராக நிற்கும் போர்ப் புரவி போன்று கம்பீரமாகக் காட்சியளித்தார்.

நல்லதம்பிப் பண்டிதரைத் தெரியாதவர்கள் அந்த வட்டாரத்தில் இருக்கவே முடியாது. தனித் தமிழைத் துறைபோகக் கற்றவர் என்ற இறுமாப்பை, நிமிர்த்தி நிற்கும் தன் தடமார்பில் பெரு

மையாக ஏற்றுக்கொண்டு, எந்நேரமும் போர்க் குதிரை போலப் பின்வாங்குத வின்றியே ஊரை - குறிப்பாக ஆசிரிய வட்டாரத்தை — ஒரு கலக்குக் கலக்கினார் அவர். காற்சட்டை யணிந்த பலவேறு உத்தியோகத்தர்களும், சிறப்பாக வித்தியா கந் தோரின் அத்தனை மேலதிகாரிகளும், ஏன் அந்த வட்டாரத்தின் முக்காலே மூன்று வீசம் ஆசிரியர் களும், ‘வடக்கே’யிருந்து வந்தவர்கள் என்ற எண் ணத்தை மூளின் உறுத்தலாக ஏற்றுக்கொண்டு, அந்த உறுத்தலிற் போர்க்கோலங்கொண்டு, ஆசிரிய கூட்டங்களிலெல்லாம் கதாநாயகனாக விளங்கிய நல் லதம்பிப் பண்டிதர் ‘காலத்திற்கும் இடத்திற்கும் பொருந்தாத அழூர்வப் பிறவி’ என்று சிலர் சொல் விக்கொண்டாலும், கூட்டம் குழப்புவராகவே பெயரெடுத்து அந்தப் பகுதியிற் தம்பெயரை நிலை நாட்டியிருந்தார். அந்தப் போர்க் குணந்தான். ஒய்வுச் சம்பளம் பெற்ற பின்னரும் அவரை மேடை யேற்றியிருக்கிறது. இல்லாவிட்டால், விடு முறைக் கழகத்தை நடத்தும் வித்தியாதரிசி அவர் பாய்ச்சலின் கீழ் விழுந்திருக்க மாட்டாரா?

மேடையில் விற்றிருந்து தன் தடித்த மூக்குக் கண்ணூடியின் வழியாகச் சபையினரைப் பார்க்கையில் நல்லதம்பிப் பண்டிதருக்குப் பெருமையாகவே இருந்தது.

முன்பெல்லாம் இதைப்போன்ற ஆசிரியர் கூட்டங்களிற் பெரும்பாலோர் ‘அன்னியராகவே’ இருப்பார்கள். என்னைப்போல ஓரிருவர் தான் இந்நாட்டவர்களாயிருப்பர். ஆனால், இப்போது பிரபையோடு உதயமாகும் அறி வுச் சூரியனுக்கு இச்சபையிலிருக்கும் இத்தலை ‘எழுவான்கரை’ ஆசிரியர்களும் நாற்றங்கா

வாக அமைந்துவிட்டார்கள். எல்லாமே என் இடை விடாத போராட்டத்தின் வெற்றி.

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து சிறப்புச் பேச்சான ராக வந்த கணிதப் பேராசிரியர், தன் பேச்சைத் தொடர்ந்து நடத்திக் கொண்டேயிருந்தார் “இனம் பிள்ளைகளைக் கிணிப்பிள்ளைப் பாடமாகப் பதினாறும் வாய்ப்பாடுமட்டும், பதினாறு அலகுகள் வரை மனனம் பண்ணும்படி வற்புறுத்துகிறோம். புதிய கல்வி முறையின்படி இது தேவையற்றது; பிழையான முறை. பெருக்கல் வாய்ப்பாடுகளின் நோக்கமே—ஏன் கல்வியின் நோக்கமே—கற்றதைப் பிரயோகம் பண்ணுவதுதான். வாய்ப்பாட்டைப் பிரயோகித்துப் பெருக்கற் கணக்குகளைச் செய்வதற்குப் பதினாறும் வாய்ப்பாடுவரையும் மனனம் பண்ணத் தேவையில்லை. மேலும், பதினாறு அலகுகள் வரை வாய்ப்பாட்டை மனனம் பண்ணவும் வேண்டார். பத்தாம் வாய்ப்பாடு மட்டும், பத்துஅலகுகள் வரை தெரிந்தாலே போதுமானது. அதுவும் மனனம் பண்ண வேண்டும் என்ற தேவையில்லை. ‘வொக்கார்தம்’ கணித மட்டைகளை வைத்துக் கொண்டு கணக்குகளைச் செய்வது போல, வாய்ப்பாடு மட்டைகளை வைத்துக் கொண்டே கணக்குகளைச் செய்கையிற் காலசதியில் அவை மனதிற் பதிந்து விடும்.”

கூட்டத்திலே இருந்த வயதான ‘பழைய’ ஆசிரியர்கட்குப் பேராசிரியர் சொன்னது சம்மதமில்லாமலிருப்பதாகவே தோன்றியது. ஆயினும், எதிர்த்து ஒரு வார்த்தையுமே சொல்லவில்லை.

‘அவரை அழைத்த குற்றத்திற்கு அவரும் தன் கடமைக்கு எதையாவது சொல்லிவிட்டுப் போகட்டும். போன்றும் ஈரிரண்டு நாலு என்று தொடங்

குவதுதானே?' என்று எண்ணினார்களோ, என்னவோ பேராசிரியரின் 'தொண் தொணப்பு' எப்போது முடியும் என எதிர்பார்த்தவர்களாய், மேடையின் பின்புறச் சுவரில் தொங்கிய கடிகாரத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இளைஞர்கட்கோ எதுவும் சம்மதம் என்றே தோன்றிற்று போலும்! மொத்தத்தில் இந்தப் பேச்சு என்ற யமவாதனை விரைவாக முடிவடையட்டும் என்று எண்ணியவர்களாகச் சபையினர் அசமந்திருந்தனர்.

ஆனால், மேடையில் இருந்த நல்லதம்பிப் பண்டிதருக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை. இந்தச் சபையிலே எல்லாருமே வாய்முடி மௌனியாக இருக்கி ரூர்களே என்று அவருக்கு ஆத்திரமாக இருந்தது.

இன்றைய ஆசிரியர் சமுதாயம் எத்தனை தூரத்திற்கு எடுப்பார் கைப்பிள்ளையாக இருக்கிறது? எதற்கும் எல்லாவற்றிற்குமே தலையாட்டி மாடுபோல இருக்கிறார்களே! அதுவும் எல்லாப் பாடசாலைகளையும் அரசாங்கம் கவீகரித்துக் கொண்டபின், ஆசிரியர்கள் எவருக்குமே சுதந்திரம் இல்லை. இதைப் போன்று விவாதத்திற்கிடமான கருத்தை அந்த நாளையிற் சொல்லியிருந்தால் 'மின்ன்'வாத்திமாராயிருந்த நாங்கள் ஆளைத் தொலைத்திருக்கமாட்டோமா? ஆயினும், இவர்கள் எல்லாராலும் எப்படி வாய்போசா மௌனியாக இருக்கமுடிகிறது?

இப்படி எண்ணிக்கொண்ட பண்டிதரின் மன ஒட்டத்திலே, அந்த நாளையச் சம்பவம் ஒன்று பளிச்சிட்டது.

அன்றும் இப்படித்தான் ஒரு விடுமுறைக் கழகம் நடந்துகொண்டிருந்தது. காலையில் ஒரு சொற் பொழிவு முடிந்ததும், அடுத்த பந்து நிமிடங்கட்கு ஓய்வு நேரம். ஆனால், விடுமுறைக் கழகத்தை நடாத்திய வட்டார வித்தியாதரிசி நிகழ்ச்சி நிரவில் அந்தப் பத்து நிமிடத்தை ‘இளைப்பாற்றி’ என்று அச்சிட்டிருந்தார். அந்த ‘இளைப்பாற்றி’ என்ற சொல் எச்சமா, முற்று என்று விவாதத்தை கிளப்பி வட்டார வித்தியாதரிசியின் தமிழ் ஞானத்தைக் தலைகுனிய வைக்கச், அவர் தமது உத்தியோக அதிகாரத்தைப் பிரயோகிக்க முனைந்தபோது, நான் குறுக்கிட்டு மேலே விடுமுறைக் கழகத்தையே நடத்த முடியாதபடி குழப்பி வட்டார வித்தியாதரிசி அடுத்த மாதமே மாற்றம் எடுத்துக்கொண்டு போய்விட்டார்! எல்லாம், அந்தக் காலத்தில் இந்த நல்லதம்பியின் வல்லமை.. ஆனால், இன்று ?

பண்டிதராற் பொறுக்கவே முடியவில்லை!

“நீர் சொல்வதெல்லாம் சுத்த அபத்தம்” என்றார் கணிதப் பேராசிரியரைப் பார்த்து.

அவர் அப்படிச் சொன்னது முன் வரிசையில் இருந்தவர்களுக்குத் தெளிவாகக் கேட்டது.

கூட்டத்திற் சிறிது சலசலப்பு. ஆயினும், சற்று நேரத்தில் அடங்கிவிட்டது!

கணிதப் பேராசிரியரும் தன் பேச்சை முடித்துக் கொண்டு அமர்ந்தார்.

பண்டிதர் நல்லதம்பி அவர்கள் பேச எழுந்தார். தான் பேச எடுத்துக் கொண்ட ‘கீழ் வகுப்பு களிற் தமிழ்ப் பாலை கற்பித்தல்’ என்ற பொருளை அவர் ஆயத்தம் செய்து வந்திருப்பினும், கணிதப் பேராசிரியர் தெரிவித்திருந்த கருத்துக்கள் அவர் சிந்தனையைக் குழப்பி அவரின் இயல்பான போர் முனைப்பைத் தூண்டிவிட்டிருந்தன. அந்த முனைப் போடு ஒவிபெருக்கியின் முன்னால் வந்து நின்றவர்,

விஷயத்தை மறந்து, கணிதப் பேராசிரியருக்கு ஒரு ‘குடு’ கொடுக்கவேண்டும் என்ற ஒரே ஆத்திரத்தோடு, கழுத்தைச் சுற்றிச் சங்கராபரண சர்ப் பமாய்ப் புரங்கும் தன் விசிறி மடிப்புச் சால்வையைச் சுற்று இறக்கித் தம் நிமிர்த்திய தடமார்பிற் புரளை விட்டு, தமது தடித்த மூக்குக் கண்ணூடியைச் சரிப் படுத்தி ஒரு கணைப்புக் கணைத்துச் சபை வணக்கம் தெரிவித்துத் தன் பேச்சைத் தொடங்கினார்.

“எனது கெழுத்தை நண்பர் உயர் திரு. சன்முகவிங்கம் பேராசிரியர் அவர்கள், இவண் சிறுர்க்கு எண்கணிதம் பயிற்றும் முறை பற்றி முறைகேடாகச் சில செப்பினார். யாழும் ஒர் தமிழாசிரியன் ஆன மையின், நெற்றிக் கண்ணைக் காட்டினும் குற்றம் குற்றமே என்று நக்கீர் நெஞ்சோடு, அவர் கூற்றி லுள்ள பொருந்தாமையை இவண் விளக்கக் கடமைப் பட்டுள்ளோம். அஃதென்னை யெனில், எண்ணூரும் எழுத்தும் கண்ணென்றத்தகும் என்பது ஆன்கீருர் வாக்கு. இரண்டுள்ளும் எண்ணை முதலில் நுவலிய தென்னை யெனின், அதன் முதன்மை கருதி யென்பது வெள்ளிடமல்ல. ஆயின், நமது எழுவான்கரையில் அறிவுச் சூரியன் உதயமாவதைக் கண்டு காழ்ப்புறும் பேராசிரியர் போன்றேர் எண்ணைக் கற்பிக்கும் முறைபற்றிப் பிழையான

என்னைங்களைக் கொடுத்து நம்முடையதும், நம் எதிர்காலச் சந்ததியினரதும் என் என்ற கண்ணைக் கெடுக்கும் நாசவேலையிற் தற்போது ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள்! பேராசிரியர் போன்றேருக்கு நமது அருட்டிரு விபுலானந்த அடிகளார் கணிதப் பட்ட தாரியாகவும் அதே நேரத்தில் இலக்கிய விற்பனைராகவும் இருந்தமைகூடப் பெரிய ஆற்றுமையாக இருக்கிறது; அடிகளாரைப் போன்ற பலர் நம்மிடையே தொன்றுவதைத் தடைசெய்யும் முகத்தான்... ...”

பேச்சுத் தொடர்ந்தது.

கூட்டத்திற் கசமுசப்பு ஏற்பட்டது. ‘இந்தக் கூட்டங் குழப்பிப் பண்டிதருக்கு இன்னமும், குதிரைப் புத்தி போகவில்லையே’ என்றார் ஒருவர். இளைஞர்கள் சிரிக்கிறார்கள்!

மேடையிலே பண்டிதர் செந்தமிழிற் பொழிந்து பொழிந்து தள்ளிக் கொண்டேயிருக்கிறார்.

‘அரபிக் குதிரையாக இருப்பினும் பிறவிச் சந்தம் போகாதே’ என அலுத்துக் கொண்ட வழுக்கைத்தலை ஆசிரியர் ஒருவர், ஒரு வாய் வெற்றிலையாவது போடலாம் என்றெண்ணிக் கொண்டேவளியேறுகிறார்.

‘சதுரங்கத்திலே குதிரை மட்டும் விசித்திரமான காய். ஏனைய காய்களைப் போன்றல்லாது, அது பாய்ந்து வெட்டும். அத்துடன் மூன்று கட்டங்கள் பாய்வதானாலும், எத்தி

சையிலும் நேராக முன்னேறுமல், ஒரு கட்டமோ,இரண்டு கட்டமோ பாய்ந்துசெங்கோணத் தில் திரும்பும். அந்தப் புத்திதான் இந்தப் பண்டிதரும். ‘கீழ்வகுப்புகளிற் தமிழ்ப்பாலைக்கு கற்பித்தல்’ என்ற பொருளை விட்டு, என்னைத் தாக்க எழுந்த குதிரை, செங்கோணத்திற் திரும்பி எனது நாட்டவர் எல்லோரையும் தாக்குகிறதே’ எனப் பேராசிரியர் சன்முகவிங்கம் நினைத்திருக்கக்கூடும்.

மேடையிலே பண்டிதர் முழங்கிக்கொண்டேயிருக் கிறார்!

அங்கம் முன்று

கோ

—எஸ். பொன்னுத்துரை

‘வாங்க, வாங்க...’ — வழக்கம் போல என்பற்கள் பற்பசை விளம்பரம் செய்கின்றன.

‘முதலாளியைப் பார்க்கலாமா?’

‘கொழும்பு சென்றுள்ளார். திரும்ப ரண்டு முனு நாளாகும்.’

‘சாய்... அப்படியா?’

‘ஏன்? என்ன விசேஷம்?’

‘இல்லை... நமது தமிழரினர் தம்பையா உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மகாநாட்டிலிருந்து மீண்டுள்ளார். நம்ம மட்டக்களப்பிலேதான் முதலாவது தமிழன் தோன்றியிருக்க வேண்டுமென்று உலகறியச் செய்த

அவரைப் பாராட்டிக் கொரவிக்கும் முகமாக நாளைக்கு இங்கு ஒரு டின்னர் ஏற்பாடு செய்யலாமென்று யோசனை...’

‘இதற்கு ஏன் யோசனை? தாராளமாகச் செய்யலாம் இன்றைக்குக்கூட மேலே ஒரு பார்டி தான் நடைபெறுகிறது...’

‘எதற்குப் பார்டியோ?’

‘அதிலுமுள்ள பொருத்தத்தைப் பாருங்கோ... முதல் தோன்றிய குரங்கு தமிழ்க் குரங்கு என்று சொல்லவிட்டால் தமிழனுக்குத் திருப்தியில்லை என்றாலும் புதுமைப்பித்தன். அவன் வழிவந்த எழுத் தாளனுக்கு இன்று டின்னர். அந்தத் தமிழ்க் குரங்கே நம்ம ஆலையடிச்சோலைச் சூடலையிலேதான் பிறந்தது என்று கூறியவரைப் பாராட்டும் முகமாக நாளைக்கு டின்னர்!’

அவர் முகம் சுருங்கியது. என் பேச்சு அவருக்குச் சுவைக்கவில்லை.

‘நான் ஒன்றுந் தப்பாகச் சொல்லவில்லை. இன்று எழுத்தாளர் கூட்டம்; நாளைக்குத் தமிழறிஞர் கூட்டம். தமிழையார் வளர்த்தாலென்ன? அது ‘கிசு கிசு’ என வளர்வது நல்லதுதான்?’ — சமாதானஞ் செய்யும் தொளியிற் கூறினேன். என் யுக்தி எடுப்பவில்லை: அவர் முனிவு வேறு தடத்திற் சரிந்தது!

‘இந்தப் பயலுகள் எழுதுகிற சிறுக்கைகளை நல்ல தமிழ் படித்த எவனுவது இலக்கியம் என்று ஒப்புக் கொள்ளுகிறான்?’

‘நீங்களாச்சு அவர்களாச்சு! சொற்கள் இருக்கு; சுற்கள் இருக்கு. போதா விட்டால், கூழ் முட்டைகளும் இருக்கு. அது வேறு விவகாரம்!... சரி, எத்தனை பேருக்கு டின்னர்?’

‘முதலாளி எனக்குப் பழக்கமானவர். அவர் எனக்காக ரேட்டைக் கொஞ்சம் குறை த்துப் போடுவார். அதுதான் ’

‘ஆளைப் பார்த்து ரேட் சொல்லும் பழக்கம் இந்த ஹோட்டலில் கிடையவே கிடையாது. முதலாளி போட்டுத் தந்துள்ள ரேட்டைத்தான் நாங்கள் சொல்லுகிறோம். அதிலும் பாருங்கோ, எல்லோரும் நமக்கு வேண்டியவர்களும், வாடிக்கைக் காரர்களுமே.. நாங்கள் எப்படி ரேட்டைக் கூட்டியும் குறைத்தும் சொல்ல முடியும்?’

‘தலைக்கு என்ன வரும்?’

‘ஆஞ்க்கு மூன்று ரூபா வரும். புறியாணி; ஒரு டிஸ் கோழி குறுமா எக்ஸ்ரா; புறுட் சலட், ஒரு கப் காப்பி .. வேண்டுமானால், காப்பிக்குப் பதிலாக ஒவல் சப்ளோ செய்கிறோம்..’

‘மூன்று சற்று அதிகம் என்று தான் ..’

‘அதிகமோ? புறியாணிக்கும் கறிக்கும் மட்டும் ரண்டு எழுபத்தைந்து சார்ஜ் பண்ணுகிறோம் சிகரெட்டும் பீடாவும் ஹோட்டல் கணக்கில் கொடுப் பது எங்கள் வழக்கம் இதைப் பார்க்கிறோம் வேறு ஏதாவது ஹோட்டலில் சீப்பாக புக் பண்ண முடியுமானால், டின்னரை ஹோட்டல் கணக்கில் இலவசமாக சப்ளோ பண்ணத் தயார் ..’

‘விருந்தை இங்குதான் நடத்துவதெனத் தீர்மானித்துவிட்டோம்... பார்த்துச் செய்யுங்கோ. முப்பது பேருக்கு ஒழுங்கு செய்யவேணும். மறந்து போனன். மூன்று சைவம்...’

‘முட்டைச் சைவமோ?’

‘இரண்டு முட்டைச் சைவம்; ஒன்று அசல் சைவம்...’

‘சைவத்திற்கு ரண்டைம்பதுதான் வரும். அந்தக் கழிவு போட்டுத்தரலாம்.’

‘ஒழுங்கு செய்யிற பொறுப்பை எனக்குத் தந்திருக்கிறூர்கள். எல்லாம் சீராக நடைபெற வேண்டும்.’

‘எதற்கும் நாங்கள் இருக்கிறோம். குவாலிற்றிக்கு உத்தரவாதம். எங்களுக்குத் தெரியாதா யாருக்கு குவாலிற்றி பார்க்க வேண்டும்; யாருக்கு குவாண் டிற்றி பார்க்க வேண்டுமென்பது?... ஏழரை மணி தொடக்கம் ஒன்பதரை மணிவரை மேலேயுள்ள பெரிய ஹோலை உங்களுக்கு புக் பண்ணுகிறேன். சரிதானே?’ — நான் ஓடர் புத்தகத்தைத் தேடுகிறேன்.

‘முற்பணம் ஏதேனும் தேவைப்படுமோ?’

‘இப்பொழுது அட்வான்ஸ் இல்லாவிட்டாலும் பாதகமில்லை. நாளைக்குப் பத்து மணிக்கு முன்னர் முழுப் பணத்தையும் செலுத்தி ஒடரை உறுதி செய்து கொண்டால் போதும்.’

தென்னிந்திய எழுத்தாளர், ‘யாருக்காகச் சிரித்தான்?’ நாவல்புகழ் சக்ரதாரிக்கு டின்னர் நடை

பெறுகின்றது. நாளைக்கு நடக்கப்போகும் டின்ரைக் கான ஓட்டரை விரிவாக எழுதிக் கொள்ளுகின்றேன்.

வந்தவர் விடை பெற்றுச் செல்லுகின்றார்.

வெறுமையென்று தோன்றும், வெறுமையேயல் லாத ஏதோ ஒன்றின் மடிப்பு விரிகின்றது. அந்த விரிவு வித்திய ஜீவ அணு சென்ற காலமென்னும் யோனியிலே செம்மையாகச் சென்றடைய...

என்னிலிருந்து நானேயான, ஆனால், இன்று நானேயல்லாத, அவனுடைய கதையை வணியும் பணியின் நிறைவு. அப்படைப்பிலே உருவும் விளையும் அவன் கதை.

அந்த அவனின் கதை.

கணக்கப்பிள்ளையாக அமர்ந்து, என்களை வைத்துக் கூட்டியும் கழித்தும், அதிலும் கடனெடுத்துக் கழித்தும் பெருக்கியும் வகுத்தும், அதிலும் சினையெடுத்து வகுத்தும்.. பக்கம் பக்கமாகத் தண்டவாள நீளத்தில் ஒடும் பற்று — வரவு ரேகைகளுக்கிடையில் அகப்பட்ட தானங்களைச் சமன்படுத்தியும்.. பேரவீலிருந்து ஊறும் மசி தானங்களுக்கிடையேயுள்ள உறவு முறைகளை இணைத்துப் பார்ப்பதற்கு அப்பாலும், மனிதருடைய ஆரோகண- அவரோகண கதிகளை, மாம்ஸத் திலும் மனத்திலும் பற்றிச் சடைக்கும் எழுச் சிகளை, இவை தொற்றிய விணைகளிலேற்படும் இச்சா பலிதங்களையும், ஆஸாபங்கங்களையும் கலைத்துவக் கோலஞ்சேர் எழுத்துக்களிலே

வடித்துத் தரல் வேண்டுமென்ற குதுகுதுப்பு நெஞ்சைக் கசக்க, அந்தக் கசக்கலுக்கு ஒத்தடமிடும் வகையில் இரவின் மையத்தைப் பிளந்து, உறங்கா நோன்பியற்றி, எவை பற்றியோ வெல்லாம் ஏதேதோ எழுதி — அவை சிறுக்கை இலக்கியத்திற்கு அதன் சஞ்சைர் கற்பித்து ஓம்பும் யாப்பு முறைகளுக்குள் அடக்கிவிடலாம் என்ற பிரக்ஞஞ்சூட இல்லாமல் எழுதி — எழுதியவற்றை ஆவணக் கோவையிலே ஊருகாய் போட்டு வைத்து, தன் நெஞ்சப் பாரங்களை இறக்கி விட்டதான் உணர்வே சன்மானமாகவும் திருப்தியாகவும் அமைந்த காலத்தில் எழுதியவை...

பத்திரிகைகளின் பக்கங்களைக் கரியாக்கி, ஏதோ ஆயிரக்கணக்கான வாசகர்களைத் திருப்தி செய்வதாக வெளிவந்து கொண்டிருக்கும் கதைகளிலும் பார்க்க, தான் எழுதி ஊருகாயிட்டிருக்கும் கதைகள் தரத்திலுயர்ந்தவை என்று முனோகாட்டிய எண்ணம் ஒன்று முற்ற முற்ற, அதுவே தெரியமாகக் கணியக்கனிய, பத்திரிகைகளின் பிரசரத்திற்காக எழுதியவையும், அதன் மூலம் எழுத்தாளனென நிலைநாட்டிக் கொண்ட பெருமையும்!

மன ஓட்டம், புற நிகழ்ச்சிக் காற்றிலே வேர் பாய்ச்சிச் சாய்கின்றது.

‘என்ன ?’

‘நான் தான் கவிஞர் கபிலதாசன். கல்முனையிலிருந்து வருகின்றேன். பஸ் லேட். விருந்து...’

‘மேலே போங்கள், இப்பொழுதுதான் ஆரம்பித்திருக்கிறது...’

மாடியிலே ஏறிக் கொண்டிருப்பவரை எனக்குத் தெரியும். ‘தேவி’ யையும் பாரதியையும் நகல் எடுத்து மூன்று நான்கு கவிதைகளை ‘இளைஞர் பகுதி’ களிற் பிரசரித்திருக்கிறார். இந்தப் பவிசில் கவிஞரெனத் தன்னைத்தானே அறிமுகம்!

எழுத்தாளர்களைப் பற்றிய நினைவுகளினால், என்னுள்ளேயே மறைந்து வாழும் அவன் விழித்துக் கொள்ளுகின்றன. அந்த விழிப்பில் அவன் நடாத்தும் விசாரணைகள் என்னுடையனவாகவும் ஆகிவிடுகின்றன.

நானை நானுக்கும் முயற்சியில் வெற்றியின் முகந்தெரிய ..

இன்றைய வரவு செலவுக் கணக்குகளை எழுதி விட்டால், இன்றைய கடமையிற் பெரும் பகுதி முற்றும். கணக்குப் புத்தகங்களின் பக்கங்களைப் புரட்டித் தானங்களை மேய்ந்து, என் பேரை உழு ஆரம்பிக்கின்றது.

இன்றைய ரொக்க வியாபாரம் ஐந்துறை நெருங்கியுள்ளது .. மாதக் கணக்குக்காரரின் கடன் வகையில் நூற்றைந்து ரூபா இருபத்... வாடகை அறைகளின் மூலம்

சிந்தனையின் குறுக்கு ஒட்டம். சதுரங்க விளையாட்டில் தேர் குறுக்குக் கட்டங்களிலேதான் ஒடும்.

என கற்பணைத் தேர் குறுக்குக் கட்டங்களிலே ஒட,
என்னுள் மறைந்து வாழும் அவன் சாரத்தியஞ்
செலுத்துகின்றான்.

துறவறத்தின் பற்று இல்லறத்தின் பற்றினை
இற்றுவிடச் செய்கின்றது. அன்றேல், இல்ல
றத்தின் மீதுள்ள பற்றின்மை துறவறப் பற்
றினைப் பிரசவிக்கின்றது. ஒன்றின் பற்று இன்
ஞென்றின் பற்றின்மைக்கும். ஒன்றின் பற்
றின்மை இன் ஞென்றின் பற்றிற்கும் வினை
களங்களாக அமைகின்றன. மனம் கறுப்புக்
கட்டங்களில் ஒடும் கற்பணைத் தெரிலும், வெள்
ளைக் கட்டங்களில் ஒடும் சிந்தனைத் தெரிலும்
ஒட் ஒட் என்றும் சொல்லமுடியாது. ஒட்ட
மின்மையையும் சேர்த்துதான் அதன்
ஒட்டம்! ஏனையவற்றின் குறுக்கீட்டினைப்
பொறுத்த ஒட்டங்கள். இத்தேர்களின் ஒட்
டங்களைப் பொறுத்து மற்றவை இயங்குவ
தைப் போலவே.. இதுவும் அதுவும், அதுவும்
இதுவும் எனச் சொல்லி, எதுவும் எதுவும்
என்பதை அவரவர் மனோதரமத்திற்கும்—
ஏன், மனோவிகாரங்களுக்குக்கூட—விட்டுவிடும்
விவகாரந்தான். அதுவின்பற்று என ஏதோ
குறுக்கீட், எது எதுவென்றபிரக்ஞா கூட
இன்றி, ஏதோ ஒன்றை ஏதோ ஒன்றை விளங்
கிக் கொண்டதாக ஏமாற்ற, ஏதோ ஒன்
நிலே—அது மட்டும் எதுவென்று நிச்சய
மாகத் தெரிகிறது; அது வாழ்க்கை—அபஸ்
வரம் ஒவிக்கின்றது.

‘கணக்கை ஒழுங்காக எழுதத் தெரியாதவன்,
பத்திரிகைகளுக்கு எழுதிக் கிழிக்கிருஞும்’

என்ற முதலாளியின் நச்சரிப்பு, ஒவ்வொரு தடவையும் முற்றிய, மேலும் முற்றிய தொளியில் ஒலிக்க, அந்த ஒலி, பழக்கக் காய்ச்சிய நாராசமாக செலிப்பறைகளைப் பொசுக்க, மனத்திலே வலி தாங்கமுடியாத, ஆனாலும், ஊமைக் காயங்களின் உபரி. காயங்களின் உபவாதையும் அதனைக் குணப் படுத்தும் நாடலும். அந்த நாடலே பயணம். அது நீஞ்கிறது. பயணத்தின் திசையை நோக்கி மட்டுமல்லாது, மனததெம்புக்கும் உடற் பலத்திற்கு ஏற்பவும் நீள்கின்றது... இல்லை, மனச் சலனத்திற்கு உடற் பலவீனத் திற்கு ஏற்பவும் நீஞ்ம் சாலம்! மனிதன் எப்படித்தான் கற்பித்துக் கொண்டாலும், எல்லோருடைய பயணமும் ஒரே சங்கமத் தரையை—அந்தத் தரையிலும், மதங்கள் கற்பிக்கும் ஆசாரங்களும், அந்த ஆசாரங்களும் மதத்துக்கு மதம் மட்டுமன்றி, இடத்திற்கு இடமும் மாறுபட்டுப் புகுந்த ஆசாரங்களுடன் கலக்க — அடைகின்றன என்பதை மறந்து, தங்குமிடங்களே பயணத் தின் சேரிடங்கள் என்ற மருள் மடிப்பு விரிக்க...

புதிய தங்குமிடமும், புதிய உத்தியோகமும்!

தானங்களின் உறவுகளை உழுவதி லும் பார்க்க, தினசரி ஒன்றின் உதவி ஆசிரியர் வேலை தன் போக்கிற்கு இசைவானது என வரித்த எண்ணத்தில், எங்கேயோ ஒரு கோடியிற் கரிப் புச்சுவை கலக்கின்றது.

அடிவானத்தின் ரம்மியத்தில் சிந்தை
 இழந்த கலைஞன், அதன் அருகிற சென்று
 அதன் கொள்ளோ அழகை அள்ளிப் பருகும்
 வேட்கையுடன் நடக்கின்றன...

காங்கையிலும் அசதியிலும் வறுத்தெடுக்
 கப்பட்ட பாலைவனப் பயணி கானல்நீரைப்
 பார்த்து, தாகந் தீர்க்க வழி சமைந்தது என்ற
 நம்பிக்கையுடன் அதனை நோக்கி நடக்கின்
 றன் .

கலைஞனும், பயணியும் ஒருவனேயான
 அவனுக்கு ஏமாற்றம்! சொற்களின் துல்
 விய பொருளையும், உயிர்ப்பையுந் தெளிந்து
 கையானுதலே எழுத்துக் கலையென நம்பி,
 அந் நண்ணம்பிக்கை விதைகளை வித்தி, அதன்
 முதிர் அறுவடையைத் துய்க்கத் துடித்த
 அவனுக்குக் கிடைத்த ஏமாற்றம்!

நாவிதர்களை அபிநியித்து, கத்திரியின்
 உதவிநாடி, வெட்டு ஓட்டு வேலைகள் செய்
 தும், கும்பம் கும்பமாக வந்து குவியும் ஆங்
 கில் 'மேட்ட'ரை மொழி பெயர்ப்பு என்ற
 பிரமையிற் சிதைத்தும், கவர்ச்சிப் பெண்க
 ளின் ஆடைகுறைப்புப் படங்களைத் தருவித்
 தும் பக்கங்களை 'ரொப்பு'வது ஆகியனவே
 'ஜேர்னலிஸம்' என்று தூர்த்தை வாசகளைக்
 'கூட்டிக் கொடுப்'பதில் அனுபவசாலிகளான
 பத்திராதிபர்கள் தீர்மானிக்கும் பொழுது
 அவனுள் வாழ்ந்த கலைஞன் அவனைப் பார்த்து
 நகைத்தான்! அகத்தின் அகமொன்று அதன
 கத்தையே நோக்கி உகுத்த நகைப்பு!

‘கலையாவது, கத்தரிக்காயாவது? நீ எழுதும் இவற்றையாரய்யா வாசிக்கப்போருங்க? ஆயிரக் கணக்கான வாசகாகளுக்காகத்தான் நாங்கள் பத்திரிகை நடத்துகிறோம். அவங்களுக்குப் பக்கத்திலே அகராதியை வைத்துக் கொண்டு வாசிக்கப் பொறுமை ஏது? நாட்டைக் கலக்கிய படுகொலைகளைப் பற்றி எழுதத் தெரியுமா? கற்பழிப்பு-திஹர் கொலைகள் ஆகிய நிரம்பி வழியும் மர்மநாவல் எழுதத் தெரியுமா?—At least— சினிமா நடசத்திரங்களின் புராணம் பாடத் தெரியுமா? எழுதித் தாய்யா நான் அவற்றால் பத்திரிகையை ‘ரொப்பி’ விற்பனையை அதிகரிக்கச் செய்து காட்டுகிறேன்’— பத்திராதிபரின் இக்கூற்று. அவன் சிரசிலே முள்முடியாகக் குந்தி உறுத்துகிறது ..

‘ஆயிரமாயிரம் வாசகர்கள் விரும்புவதை எழுதுவதுதான் எழுத்தாற்றலாம்! அவர்களுடைய ரஸனையை அதுவற்றது என்று சொல்லக் கூடாதாம். அந்த அது, சினிமா நடசத்திரம் ஒன்றின் நாயினுடைய வரவாற்றை அறிவதுதானென்றால், அந்த அதைப் பூர்த்தி செய்வதுதான் எழுத்தாளனின் புனிதபணியாம். இந்த அதுவான ரஸனைத் தளத்தை உருவாக்கியது யார்? ரிஷிமூலம் பற்றிய விசாரணை தப்பு, எவ்வளவு பெரிய தப்பு! ஈற்றிலே சிந்தித்தால் நாம் எத்தனையோ விடயங்களில் முட்டைகள். ஆம்; முட்டைக்குள்ளிருக்கும் கோழி முதலில் வந்ததா? அல்லது, கோழிக்குள்ளிருக்கும் முட்டை முதலில் வந்ததா? முட்டைகளைப் பற்றி அறியாத முட்டைகள்! எழுத்தாளனால் உருவாக்கப்

படும் வாசகர் கூட்டமா? அன்றேல் வாசகரினால் உருவாக்கப்படும் எழுத்தாளர் கூட்டமா? இரண்டில் எது சரி யென்ற மயலிற் குதிருஞ் சமர். தன் நெஞ்சையே குருநிலமாக்கி, இலட்சியம் என்ற பாண்டவ சேகீனையெயும், சீவனோபாயம் என்ற கெளரவ சேகீனையெயும், சிவனோபாயம் என்ற கெளரவ சேகீனையெயும் பொருதவிட்டான். தூலமாகவும், அதே சமயம் குக்குமமாகவுந் தோன்றும் கலா வெறியின் பலம் பாண்டவ சேகீன்யுடன் சேர்ந்து கொள்ளவே, இலட்சியம் ஜெயித்தது!

தன்னை—தன் ஆற்றலை—பூரணமாகத் தரி சிக்கக்கூடிய ஒரேயொரு வாசகலுக்காக எழுதும் ஆவேசம் பத்திரிகை ஊழியத்தை விட்டு, புதிய தரிப்பிடம் நாடிப் பயணம், நிறைவின் தோற்றம் வணந்த தரிப்பிடம்.

அவனுடைய போக்கிலே விந்தையும், எழுத்திலே வித்தையும், இலட்சியப்பார்வையிலே வீரமும் இருப்பதாக ஒருத்தி கற்பித்துக் கொண்டான். ஆயிரத்துடன் இன்னுமொன்றுக்குத் தோன்றிய அவன், ஆயிரத்தில் ஒருத்தியாக மாறி, ஈற்றில் தனி ஒருத்தியேயாக நிலைத்தனன். அவன் நெஞ்சத்திலே ஏதோ உணர்ச்சிகளைல்லாம் குமைந்தன. குமைந்தன மடிந்தன; மடிந்தன குமைந்தன! அந்த உணர்ச்சிகளை இனங் கண்டுபிடிக்க அவன் எடுத்த எத்தனத்தில், அந்த உணர்ச்சிகள் இலக்கியத்திற்கும் இலட்சியத்திற்கும் அப்பாற்பட்ட, உள்ளத்தின் பருவக் கிளர்ச்சிகள் என்ற ஹோமாக்கினி எனத் தெளிந்து, அந்த

ஹோமாக்கினியைத் தணிக்கும் வேட்டைக் முற்ற முற்ற, தெளிவே மாயையாக, சதையின் தசைத் தேவைகளின் ரம்மிய மனத் தோற்றுங்களே இவையென்ற உண்மை உறைக்க முக்கோண ஒமகுண்டத்திலே காமத்தீயை வளர்க்கும் ஆகுதி நியப்படி சேர, விங்க பூஜையின் சித்திப்பு எனக் குதிரும் இல்லற வாழ்க்கையும், அதன் சுவைப்பும்! ஒவ்வொன்றிற்கும் அதன் தன் சுவை. இதற்கு இதன் சுவை.

மாடியில் நடைபெற்ற விருந்து முடிந்தது. சக்ரதாரி இறங்கி வருகின்றார். நம் உள்ளூர் எழுத் தாளர் பலர் குடிமக்கணக்குரிய அவையடக்கத் துடன் ஆலவட்டம் தாங்குகிறார்கள்.

‘என்னுடைய ‘கொய்யாக் கவீகள்’ என்ற கதைத் தொகுதியை வாசித்திருக்கிறீர்களா?’

‘என் கைக்குக்கிட்டவில்லை. ஈழத்து எழுத்தாளருடைய ஐந்தாறு தொகுதிகளைத்தான் வாசித் திருக்கிறேன். அலட்சியம் என்பதல்ல. வாசிக்க ஆவலாக இருக்கிறது. சேயக எழுத்தாளருடைய ஆற்றலை அறிந்து கொள்ளும் ஆற்றலும் இருக்கின்றது. இந்நாட்டுப் பிரசரங்கள் அங்கு கிடைப்பது அரிது. அரசு வெளியீடுகள் மட்டும் நண்பர்கள் மூலம் கிரமமாகக் கிடைக்கின்றன... ‘சித்தன்’ என்ற எழுத்தாளர் ஒருவர். கொழும்பிலும், யாழ்ப்பாணத்திலும் விசாரித்ததில், இந்தப் பகுதியைச் சேர்ந்தவர் என்றார்கள். அவரை இன்றைய கலந்துரையாடவிலும், விருந்திலும் சந்திக்கமுடியவில்லை...’

‘சித்தனா? கேள்விப்பட்ட பெயராக இல்லையே..’ ஒருவர் முந்திரிக் கொட்டையாக முந்துகிறார்.

‘இல்லை. சித்தன் இந்தப் பகுதியைச் சேர்ந்த வர்தானும். பெயர்கூட... சட்டென்று நினைவுக்கு வரவில்லை. நல்ல முஸ்லிம் பெயரோன்று.. இப்பொழுது எங்கே இருக்கிறார் என்பது யாருக்கும் தெரியாது..’

‘சித்தனின் ‘தேர்’ என்னுஞ் சிறுக்கைத்த தொகுதியை என் தில்லி நண்பர் ஒருவர் தந்தார். நல்ல க்கைத்த தொகுதி. முகப்புக் க்கையான ‘தேர்’ நினைவில் நின்று நீங்காத க்கை ’

‘நீங்கள் தேடும் சித்தன் நான் தான். கண்டி ஹோட்டல் ஒன்றில் கணக்கப்பிள்ளை வேலை பார்த்த நான், சென்ற மாதந் தொடக்கந்தான் இந்த ஹோட்டலுக்கு மாறுதலாகி வந்தேன்’ என்று கத்தவேண்டுமென்ற உணர்ச்சி என்னுள் மின்னல் சொடுக்கியது. அந்த மின் ஒளியில் மீண்டும் அவளையே தரிசிக்கின்றேன். தரிசனத்தின் தரிப்புச் சுவட்டில் அலையும் மனம்.

ரி வியின் சக்தியால் கங்கையின் நடுவே தீவு தோன்ற, அதே மகிமையால் மச்சகந்தச் சிறுமி, பரிமள கந்தத்துடன் பூப்பெய்த, இத்தனை அற்புதங்களை நிகழ்த்திய ரிவியின் இந்திரிய வீச்சினை அவளுடைய யோனியின் புத்தம் புதுப் பூரிப்புத் தாங்கிக் கொள்ள, குடினாத்தில் குல் நிறை முதிர்வு எய்தி, வேத வியாசரைப் பிரசவித்த சுப வேளையென்று

புராணீகர்கள் கூறுவார்களே, அவர்கள் ஆபாசம் செய்யாதவர்கள்; ‘மச்சம்’ பேசாதவர்கள். அஃது என்ன வேலையோ? அத்தகைய ஒரு வேலையிலே சூல் கொண்டு, முற்றிப் பழுக்கவும், அப்படியேயான ஒரு வேலையிலே, அத்தனை சாமுத்திரிகாலடசணங்களும் பொருந்தப் பிரசவித்த கதை தான் ‘தேர்!’

அப் புதிய படைப்பை முழுமையாக மீள் பார்வையிடுகையில், இத்தனை காலமும் எழுதியவையெல்லாம், இந்த ஒரேயொரு கதையைக் கலைத்துவ முழுமையுடன் படைப் பதற்குப் பெற்ற பயிற்சியே என்ற நம்பிக்கையின் நிறைவே நீக்கமற நிரவியது. அந்த நம்பிக்கையிலேயும் ஒரு கிறல். கிறல் என்றாலும், நம்பிக்கையைக் கெட்டியாக்க உதவியதும் அந்தக் கிறலேதான். ‘நமது வாசகர் ரஸிக்க மாட்டார்கள்’, ‘கதை மிக நீளமாக இருக்கிறது’ என்ற நொண்டிப் புரவிகளேறிய பத்திராதிபர்கள் அதனைப் பிரசரிக்கத் தயங்கினார்கள். தன்னுடைய அற்புதசிருஷ்டி எனத் தானே கணித்த தன் கதையை அச்சிலே பாதுகாத்தல் வேண்டுமென்று அவன் உள்ளத்திலே புளியம் வைரம் பாய்ச்சிய எண்ணம் ஒன்றைக் காரிய சாதனையாக்க வேண்டுமென்று அவன் எடுத்த முயற்சிகளின் விளைப் பலிதந்தான் ‘தேர்’ என்னுஞ் சிறுகதைத் தொகுதி.

எழுத்தாளர் மொய் ஹோட்டல் வாயிலில் நிற்கின்றது.

ஓன்றைத் தொற்றிப் பிற்கொன்று, அதிலே தொற்றி இதிலே, இதிலே தொற்றி அதிலே என்ற தொடரில், வினாவும்-விடையுமாக சாம்பாஷனை உருட்டப்படுகிறது.

சதுரங்கப் பலகையில் பல்வேறு காட்களை நகர் ந்துவது போல, சக்ரதாரி அபிப்பிராயங்களை மிக நிதானமாக வெளியிடுகிறார்.

சதுரங்கம் பற்றிய உவமைக்குள் நான் அவனை நுழைக்கின்றேன்.

தினக்கேயான ஒரு தனித்துவ (தனித்துவங்கூட மற்றவர்களின் தொடர்பிலேதான் தனித்துவமாகின்றது) நடையையும், இலக்கியப் பார்வையையும், கலைத்துவ முழுமையுடன் வலைந்தெடுத்தல் வேண்டுமென்ற இலட்சியச் சமரிலே, ஊதியம் நல்கும் உத்தியோகம் என்ற மந்திரியை இழந்தாலும், சயத்தின் செழுஞ் சிந்தனையை இழக்காமல், எதிரியின் அடித்தளத்தில் ஒரு கட்டம் மட்டும் நகர்ந்தால் மந்திரியாக உயர்ந்துவிடவல்ல காலாளிஸ் முன்னேற்றம் என்ற அணியிலே தன்கவனப் பலம் முழுவனதயும் குவித்து வைத்திருக்க, ஊழ் எதிர்த்தானையை வைத்து நுட்பமாக விளையாடுகின்றது. பத்திரிகையின் பிரசர களம் என்ற நீள் கோட்டிலும், விமர்சன விளம்பரம் என்ற குறுக்குக் கோட்டி

லும் ஒடும் இலக்கிய அணியை எதிர்ப்படை மந்திரியாக நியமித்திருக்கின்றது. அதனை நிறுத்தி ‘அரசு’ கேட்கிறது ஊழ். யோசித்து, நிதானித்துத் தன் தெளிவான இலக்கியப் பார்வை என்ற துரகத்தை எடுத்து அரசுக்கு மறைப்புக் கொடுக்கின்றான். ஊழ் ‘கடன் தொல்லை’ என்ற சுஜத்தைப் பிறி தொரு தடத்தில் இறக்கி, ‘அரசு’ கேட்கி றது. ‘எதிர்காலம் உண்டு’ என்ற நம்பிக்கையை ஆதாரமாகக் கொண்டு, தன் துரகத்திற்குப் பக்கத்திலுள்ள கட்டத்திற்குள் அரசனை நகர்த்தி விடையிருக்கின்றான். மந்திரியாகத் தயாராக இருக்கும் காலான் மீது அவனுடைய பார்வை மேய்ந்து பெருமுச்ச விடுகின்றது. அப்பொழுது சற்றும் எதிர்பாராத ஒரு நகர்த்தல். ‘என் தாலிகூட வட்டிக் கடையிலே.. எங்கள் குழந்தைகளின் வருங்காலத்தைப் பற்றியாவது யோசிக்கிறீர்களா? நீங்கள் கடைப்பிடிக்கும் முரட்டு இலக்கியப் போக்கு நமக்குச் சோறு போடமாட்டாது.. உங்களை நம்பி, என்னை உங்களுடைய பாதங்களிலே வேள்வியாக அர்ப்பணித்தேன்...’ என்று அவனுடைய துணைவி அழுகரவிட, இல்லத்தேரை நகர்த்தி ஊழ் ‘அரசு’கேட்கிறது. வேறு வழியில்லை; தோல்வி!

ஒரு முழுச் சமற்சி!

இல்லத்தேரைச் செவ்வையாகச் சாரத்தியஞ் செய்ய வேண்டுமென்ற நோன்பு.

தானங்களுக்கிடையில் உள்ள உறவுகளை இனைப்பதில், இலக்கியம் இயற்றும் நேரம்

பாழிடிக்கப்படுகின்றது எனப் பல்லாண்டு களுக்கு முன்னர் அவன் நிறுவிய பிரமேயத்தி விருந்து, பிறிதோர் உண்மை கிளைவிடு கின்றது. புருஷ இலட்சணமாய் அமைந்த உத்தியோகம் என்ற ராஜபாட்டையிலே தான் இல்லத்தேர் செப்பமாக ஓடுகிறது.

மீண்டும் பயணமும்; புதிய தங்குமிடமும்! புதிய இடத்தில், பழைய கணக்கப்பிள்ளை வேலை.

சக்ரதாரி போய்விட்டார். அவரைச் சூழ நின்ற அடியார் கூட்டமும் கரைந்தது.

செலவினக் கணக்குகளுக்குள் என் புலசீன நுழைக்கின்றேன்... பின்னையாரடி இறைச்சிக்கடைக்காரனுக்கு முட்டைக்கார ஏற்றுவர் உம்மாவுக்கு... இரண்டு கரத்தை விறகு...

'விருந்து முடிந்துவிட்டதா?' — இந்தக் குரல், வெண்கலக் கடையில் வாசஞ் செய்திருக்க வேண்டும்.

தலையை நிமிர்த்தாமல். 'முடிந்து எல்லோரும் போய் விட்டார்கள்' எனப் பதில் கூறுகின்றேன்.

'நம்ம எழுத்தாளக் குஞ்சுகளிடம் ஒரு கேள்வி கேட்கலாம் என்று வந்தனன். பயனுகள் ஒமட்டாங்களா?'.

கேள்வி ஒன்று கேட்கச் சிரத்தையடிடன் வந்த வரைப் பார்க்கும் அவா என்னுள் துளிர்க்கின்றது. வந்தவர் திரும்பி விட்டார். பின்புறமே தெரிகிறது.

‘நீங்கள்?’

என்னிடமிருந்து அந்தக் கேள்வியை எதிர்பார்க்காதவரைப் போல திரும்பினார். செவ்வரி படர்ந்து சிறுத்திருந்த கண்களைச் சிரமத்துடன் பெரிது பண்ணிப் பார்க்கின்றார்.

‘நான்? நான் ஒரு வாசகன்!’

வார்த்தைகளில் போதையின் குதலை புரையோடினாலும், பதிலின் இறுக்கம் என்னைக் கவர்ந்தது.

‘எழுத்தாளர்களிடம் வாசகஞ்சிய நீங்கள் கேட்க விரும்பியது என்ன?’

‘ஓகோ, நீரும் எழுத்தாளரைப் போல பேசுகிறீர். அப்படியானால், இதோ! பதில் சொல்லும். சித்தனைப் போல எழுதவல்ல எழுத்தாளன் யாரா வது இன்று இருக்கிறானு? இவங்கள் எழுதிக் கிழிக்கிறார்களாம்...’

‘அந்தச் சித்தனை உங்களுக்குத் தெரியுமா?’

‘எழுத்தாளனுடைய முஞ்சியை பாத்துத்தான் அவன் எழுத்தை வாசிக்க வேணுமா? .. ஆனால், அந்தச் சித்தன் செத்துப் போனான். மர்மக் கலைக்காரரும், சினிமா லோலர்களும், முதகு சொறி விமர்சன ஏஜன்டுகளும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து அவனைக் கொண்டு போட்டாங்கள்!’

ஓரிரவிலேயே அவரைவிதை வான முகட்டைத் தொட்டு வளர்வதை ஏதோ ஒரு கதையில் வாசித்

ததாக ஞாபகம். அதிலும் பார்க்க அசுர வேகத்தில் வளர்ந்த உணர்ச்சியொன்று என்னை அவருடன் பிணைக்கின்றது.

உரையாட வேண்டுமென்ற துடிப்பு.

‘அமருங்கள். தேநீர் அருந்தலாம்...’

‘நன்றி. இந்த நேரத்தில் தேநீர் அருந்தும் வழக்கம் எனக்கில்லை. அத்துடன் வேறு அவசர அலுவல்களும் இருக்கின்றன.’

அவர் திரும்பி நடக்கின்றார்.

விநோதமான உணர்ச்சிகளின் சங்கமம்.

அவர் உரையாடலை முறித்துக் கொண்டுபோனது ஏமாற்றமாகவும் இருக்கிறது.

அதே சமயம், இத்தனை காலத்திற்குப் பின்னராவது அந்த ஒரேயொரு வாசகனை இனங்கண்டாகி விட்டது என்ற நிறைவும்.

இந்த ஊர்பேர் தெரியாத ரஸிகனுக்காக வேணும், என்னுள் மறைந்து வாழும் அந்த ‘சித்தன்’ மீண்டும் எழுத்தான் வேண்டுமென்ற எண்ணம் புதிய ஊற்றுக் கண் திறந்து சுரக்கின்றது.

சுதூரங்க ஆட்டத்தில் ஒரு திருப்பம்!
காலாள் அமைச்சராகிவிட்டால் ஆட்டத்தில் குடு பிடிக்குமே! அதைப் போல, அதைப் போன்ற ஒரு வகை நிறைவு.

அந்த அது, எதுவின் எது என்ற விசாரணையில் அது அதுவாகவும் இருக்கலாம், இது வாகவும் இருக்கலாம் என்ற குழப்பம் பலருக்கும் ஏற்படலாம். அந்த அது அவனுக்குப் பவித்து விட்டதான் பூரண திருப்தி அவனுக்கு. அவன் திருப்தி அவனுடையதே!

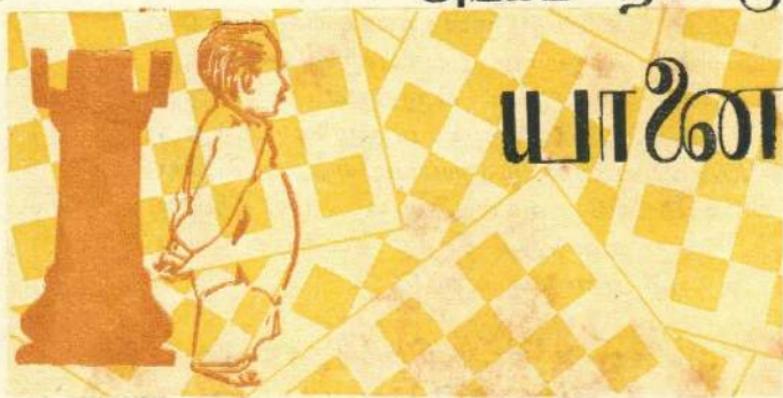
வாசகஞுக்கு ஒரு குறிப்பு:

இன்னைப் பற்றியும் இந்தக் கதையிலே நான் குறிப்பிடுவதினால், இந்த அந்தியோன்யமான குறிப்பு அவசியம் என்றே தோன்றுகின்றது. எதைப் பற்றியோ, எப்படியெப்படியோ எழுதி ‘யாவும் கற்பனை’ என்று தமது கற்பனைச் செழுமைக்கு சுய ‘ஷாட்’ கொடுக்கும் தீருகுதாளப் பழக்கத்தை நான் வெறுப்பவன். இக் கதையில் வரும் சம்பவங்கள் அத்தனையும் உண்மை. உண்மையென்றாலும், உண்மையுமல்ல. நான் பத்திரிகை நிருபனல்லன்; கதைருன் என்பதை இம்மியும் மறக்காது எழுதினேன். கதையின் இறுதிப் பகுதியில் ‘வாசகன்’ என்ற தன்னை ஒருவர் அறிமுகப்படுத்திக் கொள்ளுகிறோ, அவர் யார் தெரியுமா? எஸ். பொன் னுத்துரையே தான். அவர் அன்று தப்பித்துக் கொண்டாலும், பின்னர் சீத்தனிடம் வகையாக மாட்டிக் கொண்டார். இப்பொழுது அவர்களிருவரும் நண்பாகள். நண்பனீன் ஸிலையிலே தன்னை அமர்த்திக் ‘கூடு வீட்டுக் கூடு பாய்ந்து’ எஸ். பொ. செய்த கற்பனைக்

குறள், கதையின் உருவ அமைப்பை மட்டுமே பாதித்தது. மட்டக்களப்பிற்கு நீ வங்தால், கதைக் களமான ஹோட்டலைப் பார்க்கலாம். வேண்டுமானால் அங்கேயே தங்கலாம். ஆனால், என் கதையிலே புகுந்த காரணத்தினால் அதனைப் புனித யாத்திரை ஸ்தலமாக மாற்றத் தேவையில்லை.

இன்னுமொன்று. என்னுடைய ‘வீ’ என்னும் சீறுகதைத் தொகுதியின் முகப்புக் கதையான ‘தேர்’ வேறு. ‘சீத்த’னின் சீறுகதைத் தொகுதியில் இடம் பெறும் ‘தேர்’ வேறு. இந்தக் கதையின் மகுடமும் ‘தேர்’ என இருப்பினும், இது முற்றிலும் வேறுபட்ட கதை என்பதை நீ அறிவாய். தமது கதைகளை மட்டுமே வாசித்து இன்புறும் ஈழத்தமிழ் எழுத்தாளர் பலருக்கு இது விளங்கமாட்டாது என்பதற்காகவே இதனையுங் குறித்தேன்.

—எஸ். பொ.

...எம். ஏ. ரஹ்மான்

செருக்களத்திலே ..

கஜ ரத துரக பதாதீகள் அனை
வகுத்து நிற்கின்றன. யானையின்
பலம், குதிரையின் காம்பீரியம்,
தேரின் வேகம் ...

இவற்றை மறைப்பது போலக்
காலாட்களின் உபரி.

இரு பக்கமும் சமபலம்.

கட்டிலிலே பெரியவர் சுருண்டு கிடக்
கிரூர். எதையோ நினைத்துக் கொண்டவ
ராகப் படுக்கை நிலையிலேயே புரண்டு டய்

றியைப் புரட்டுகிறூர். பெண்சிலை வாயிலே
கவ்விக்கொண்டு மனக்கணக்கிலே வயிக்
கிறூர். வருமான வரிக்கான கணக்கு
களுக்கு மட்டுமே எழுத்துக் கணக்குத்
தேவை. தேவையும் மறுமுனை உந்துத
வின் விளைச்சல். மற்றும்படி எந்தப் பெரிய
கொடுக்கல் வாங்கலையும் மனத்திலே
பதித்து வைத்துச் சீராக நடத்தக் கூடிய
ஆற்றல் அவருக்கு உண்டு.

படுக்கையிலே கிடந்து பழங் கணக்குப்
பார்க்கும் பெரியவர்.

செருக்களமோ? படுக்கையோ?

இது சதுரங்கப் பலகை!

அதன் இரு புறமும் மோகனும், அவனது
நண்பனும் அமர்ந்திருக்கிறூர்கள்.

ஆரம்ப கட்டத்திலே அநாயாசமான
நகர்த்துதல்கள்.

மோகன் நாலாவது ‘மூவ்’ஆக ‘காளிவிங்’
செய்கின்றன். யானை தன் இருப்பிடம்
பெயர்ந்து அரசனுக்குப் பக்கத்தில் வந்து நிற்
கின்றது. கோட்டை கட்டிக் காவல் செய்த
பின்னரே, தன் படையின் பலத்தை எதிரி சங்
காரத்திற்கு முன்னனுப்பும் யுக்தி.

“தம்பீ! ...” - உள்ளேயிருந்து தகப்பனது
குரல் வலிக்கின்றது.

“வன் மினிற்.. நெள இட இஸ் யூவர் மூவ்..” எனக்கூறி எழுந்து, ஆட்டப் பலகையை ஒருமுறை ‘பறவைக்கண் பார்வையால் மனத் திலிருத்திய பின்னர் உள்ளே செல்கின்றுன்.

“தம்பி, .. அவர் ராமச்சந்திரனைப் போய்ப் பாத்தியா? .. வரேக்கை புத்தகக் கடைக் கும் பொயிட்டு வரச் சொன்னானுன் ..”

அவர் ஆடமுடியாவிட்டாலும், மோகனை ஆட்டி வைக்க எவ்வளவோ பிரயத்தனம் எடுத்துக் கொள்கிறார்.

“நான் ‘போன்’ பண்ணினன் .. அவர் அங்கையிலீலயாம் .. புத்தகக் கடைக்கு ‘டெவிபோன்’ பண்ணினான்... இன்ன மும் அந்த ‘செக்’ ‘ரியலெஸ்’ ஆகி வரேல்லையாம் ..”

மோகன் தான் இருந்தவிடத்திலிருந்தே செய்து முடித்தவற்றை எல்லாம் ஒப்புவிக்கின்றுன்.

“சரி .. தம்பி, நீ ஒன்றும் இன்ன மும் விளங்கிக் கொள்ளேல்லை. நேரிலை போய்ப் பாத்தால்தான் எங்கடை அவசரம் அவங்களுக்கு விளங்கும். ‘டெவிபோன்’ எண்டால் தெரியாதே? ஆறுதலாக்கும் எண்டு நினைச்சுக் கொள்ளுவாங்கள். எதுக் கும் ஏழுமரை மணிபோலை ஒருக்காப்போய்ப் பாத்திட்டு வா... ஏழு மணிக்கெல்லாம் அவர் வீட்டை வந்திடுவார்.”

“ஓ... அதுக்கென்ன போய்ப் பாத்திட்டு
வாறன்... நேரம் கிடக்குதுதானே ”

பெரியவர் பெருமூச்சு ஒன்றை அவஸ்தை
ஷுடன் வெளியேற்றுகின்றார்.

விருந்தைக்கு மீண்ட மோகன் தன் நண்பன்
செய்த ‘மூல’வை அலசுகின்றான்.

இவன் என்ன செய்யப் போகி
ருன்? பெடவிபோனிலை எல்லா
வற்றையும் முடித்துக் கொள்ள
லாமென்று நினைக்கிறுனே. ஒரு
முறைக்கு ஆயிரம் முறைபோய்
நச்சரித்தாலும் குடுத்ததை
வாங்கிக் கொள்ளுறது பெரும்
பொறுப்பாக இருக்கிற இந்தக்
காலத்திலை என்றை கண்
னுக்கு முன்னெலையே இவனுக்கு
இந்த அலுவல்களிலே கரிசனை
உண்டாக்கி விடவேணும் என்று
தான் நானும் பாடுபடுறன்...
ஒண்டுக்கும் ‘மசியமாட்டன்’
என்கிறுன்.

அவள் தாய்தான் செல்லம்
குடுத்து எல்லாத்தையும் பழு
தாக்கினது.

அவளை ஏன் குறை சொல்லு
வான்? எட்டு வருஷம் பீள்ளையே
இல்லையோ எண்டு ஏங்கிக் கிடந்

தவள். இவனுக்காகத் தவம் கிடந்தவள்.

நான் மட்டும் என்ன? அந்த நேரத்திலே கண்டிச்சு வைச் சிருந்தால் இப்பிடியா வளர்ந்திருப்பான்?

விளையாட்டு நெருக்கடிக் கட்டத்தை அடைந்து, களை கட்டுகின்றது. தகப்பன் வெளியே வரமாட்டார் என்னும் உணர்வும் தெம்பு தர, கைகள் தாமாகவே ‘பக்கெற்றை’ப் பிரித்து சிகரெட் ஒன்றை உதட்டிற் பொருத்துகின்றன. இவன் நீட்டிய பக்கட்டிலிருந்து நன்பனும் ஒரு சிகரட்டை எடுத்துக் கொள்ளுகிறான். அவன் தட்டிய நெருப்புக் குச்சியிலேயே இவனும் பற்றவைத்துக் கொள்ளுகின்றான்.

தகப்பனுக்கு முன்னால் மோகன் புகைப்ப தில்லை. அந்த அளவுக்கு மரியாதை உண்டு. ஆனால், தாய் நெருப்புப் பெட்டி எடுத்துக் கொடுப்பதுண்டு என்பது பிரஸ்தாபம்.

இருவரது உதடுகளும் சிகரெட்டுகளைக் கல்வியபடியிருக்க, கண்கள் ஆட்டப் பலகையை நோட்டமிடுகின்றன. சாம்பல் உதிராது அப்படியேயிருக்க, சிகரெட்டுகளிலிருந்து நீலப் புகை நிலை குத்தாக மேல் நோக்கி எழுகின்றது. நன்பன் இடக்கை ஆள்காட்டி விரலுக்கும் நடுவிரலுக்கு மிடையே சிகரெட்டை இடுக்கிச் சாம்பலைத் தட்டுகிறான். அவன் ஓர் ‘இழுவை’ புகையை நெஞ்சுக்குட் புகுத்தி, இரண்டு புகை வளையங்களை வெளித் தள்ளிய படி குதிரையொன்றினுள் ‘செக்’ கேட்கிறான்.

அரசனைக் காப்பாற்றிய மோகன் குதிரையின் பின்னங் காலதியினால் யானையை இழக்கின்றன. கோட்டை கட்டி அதற்குக் காவலாக வைக்கப் பட்ட யானை முன்யோசினையில்லாது அசைந்ததால் இப்படிக் குதிரைப் பாய்ச்சலுக்குள் சிக்கிவிட்டது.

கையிலே கண்ணத்தைச் சாய்த்து, கழுத்தை ஒரு கோணத்திலே திருப்பி, காகப் பார்வையினால் ஆட்டப் பல்கையை அவசிகிருன் மோகன்.

உள்ளே பெரியவர் உடல் குலுங்க ஒரு பாட்டம் இருமுகிருர். உழைத்து உழைத்து நெந்துபோன உடல் நோயின் உபாதையைத் தாங்க இயலாது குலுங்கு கின்றது.

பம்பரம் சுழன்று கொண்டிருக்கும் வரை தன் அச்சை நிமிர்த்தி, அசைவிலேயே உறுதிச் சமநிலைபோன்ற ஒரு தோற்றந் தருகின்றது. சுழற்றி மந்த கதியடைய, தள்ளாட்டம் ஏற்படுகின்றது. தள்ளாடி விழப்போகும் நிலை — .

வைத்தியரின் கட்டாயத்தின் பேரில் அவர் கட்டிலிலே சுருண்டு படுத்துக் கிடக்கிறார்.

மிழன் பாடசாலையில் உதவி ஆசிரியராக மட்டும் வாழ்ந்திருந்தால், இன்று அவர் ஓய்வுபெற்ற ஆசிரியராகவே மதிக்கப் பட்டிருப்பார். ஆனால், இன்று அவர்

நிலை வேறு. ‘பென்ஷன்’ பணத்தை
எடுத்து, என்னி எண்ணிச் செலவுசெய்ய
வேண்டிய அவல நிலையுமில்லை.

சிலர் அவரை ‘மாஸ்டர்’ என அழைத்
தாலும் அது பெயருக்கமைந்த ஒரு
தொடர் மொழியாக உள்ளது. அவர்
ஒரு லட்சாதிபதி என்பதை யாவரும்
அறிவர்.

வடக்கேயிருந்து வயிற்றுப் பிழைப்புக்
கென்றே வரும் உத்தியோகத்தர் பலர்
ஒரு காலைக் கந்தோரிலும், மறு காலைப்
புகை வண்டியிலுமாக வைத்து ‘வீக்
கென்ட்’ பயணத்திலேயே காலத்தை
விரயஞ்சு செய்து, இங்குமில்லாத அங்கு
மில்லாத திரிசங்கு நிலையிலே தொங்கி,
ஊருக்கு நல்ல பிள்ளையாக, போன இடத்
தில் ‘பாயோடு ஒட்டி’விடாது தப்பித்
துக்கொள்ள விழையும் முயற்சியில் எதை
யுமே சாதித்துவிடாது அல்லறபடும்
காலத்தில், ஸ்திரமாக இரண்டு கால்களை
யும் வந்த இடத்திலேயே ஊன்றி, தன்னம்
பிக்கையையும் விடா முயற்சியையும்
உரமாகப் பெய்ய, ஆணிவேர் ஆழமாகச்
சென்று நிலைபெற்று, மரம் தலைநிமிர,
பக்க வேர்களும் சல்லிவேர்களும் பரவிப்
பெருக, தனி மரமே குளிர்தரும் தோப்
பாக மாறிவிட்ட பெருமை!

அந்த நிழலையும் தன்மையையும் அறுப
விப்போரி பலர்.. நாணயஸ்தர் என்னும்
பெயரை நிலை நாட்டியதும், அந்தப்

பெயரே முதலாக நின்று திருமகளை
அழைக்கின்றது. அந்தப் பெயரை உரு
வாக்குவதற்குத்தான் எவ்வளவு காலம்
எவ்வளவு பிரயத்தனம்.

தேடுவதைவிட, தேடியதை நாலு தலை
முறைக்கு நிலைக்கப் பண்ணுவதிலேயே
பெருமை அதிகம். இருந்தும் ஆயிரம்
பொன், இறந்தும் ஆயிரம் பொன் என்
றிருக்க வேண்டுமே, யானைபோல!

சதுரங்க விளையாட்டில் நன்பனின் யானை
ஒன்றை வெட்டி, அதற்காகத் தன் தேரினைப்
பறிகொடுக்கின்றான் மோகன்.

யானைக்கும் அடி சறுக்கும்...
உண்மைதான்.

நான் எவ்வளவு நிதானமாக,
மதங் கொள்ளாத யானையாக
வாழ்ந்துவிட்டேன். ஆனால் ..

மோகனை இப்படிப் பொறுப்பில்
லாதவஞ்ச வளர்த்துவிட்ட
குறை என்னையுஞ் சாரும்.

அன்றெரு நாள், பள்ளிக்கூட
'இன்டர்வெல்' நேரத்திலீ,
முற்றவெளியில் கூட்டாளிக
ளோடு சேர்ந்து சிகரெட்
புகைப்பதைப் பார்த்து, அவ்விடத்தில் வைத்தே ஓர் அறை
அறைந்தென். ஆத்திரத்தில்

அது பலமாகத்தான் விழுந்து
விட்டது வீட்டுக்கு வந்தவன்,
'நச்சுக்காய் தின்று செத்துப்
போவேன்' எனத் தாய்க்காரி
யுடன் தர்க்கம் பண்ணி கடை
சியிலை நான் சமாதானஞ்
செய்து பத்து ரூபாக் காகம்
குடுத்துப் படம் பார்க்க
அனுப்பி வைச்சன்

ஓரு அலுவலி லும் அக்கறை
இல்லை. அதுதான் பெரிய
யோசினை 'கிரிக்கெற்' எண்டு
எவ்வளவு தொந்தரவு பண்ணி
விட்டான். வீட்டிலை 'பிரக
மல்' பண்ணுவதற்கு ஒரு 'பாற'
வாங்கி விளையாடினான். அதிலை
ஒண்டுமில்லை. எழுபத்தைதந்து
ரூபாதானே? பேராலேபோகுது.
ஒரு 'மாட்'சிலே நல்லா விளை
யாடி னாம். எனக்கென்ன
தெரியும்?

அவங்கள் வாத்திமாரும் சேந்து
தான் பழுதாக்கினது.

வீட்டிலை பாடிப்பும் இல்லை;
ஒண்டுமில்லை 'கிரிக்கெற்'
தான் பின்னர், சம்பியன்
மாட்சிலே தோற்றுப் போனங்
களாம். தோற்கிறதிலை ஒண்டு
மில்லை. வெற்றி தோல்வி இருக்

கிறதுதானே? விளையாட்டை
விடுவம்.

படிக்கிறதுக்கு எத்தினை ‘டியூ
ஷன்’? ஒவ்வொரு பாடத்திற்
கும் திறம் திறம் வாத்திமாரை
வைத்து ‘டியூஷன்’ சொல்லிக்
குடுத்தன் நான் படிக்கிற
காலத்திலே இப்படி வசதியிருந்
திருந்தால் இப்ப நான் இருக்க
வேண்டிய நிலை என்ன?

அது சரி, .. இப்பத்தான் என்ன
குறைவோ?

பெரியவர் மீண்டும் இருமித் தள்ளுகிறார்.

சதுரங்க விளையாட்டு, இறுதிக் கட்டத்
தினை நெருங்கிக் கொண்டிருக்கின்றது.

ஆட்டப் பலகையிலே, காய்கள் பாலைவனத்
தில் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக உயிர்ப்
புப் பெற முயலும் புல் பூண்டைப் போன்றுந்
தன.

அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகத் தான்
வீடுகளையும் வளவுகளையும் பெரியவர்
வாங்கினார். எல்லாமே இப்பொழுது
உயிர்ப்புக் கொண்டுவிட்டன. கைராசிக்
காரர். தொட்ட தெல்லாம் பொன்
ஞுகின.

மேரகனது காய்கள் ஒவ்வொன்றுக்க் குறைந்து
வருகின்றன. அரசனுக்குத் துணையாக மூன்று

காலான்களே எஞ்சியிருக்கின்றன. எதிரியின் நிலை ஏதோ படைப் பலம் பொருந்தியதல்ல. இருந்தாலும், யானையொன்று மேலதிகமாக நின்று அரசனுக்குத் துணை செய்கின்றது.

“ஊருணி நீர் ஸிறைந்தற்றே உலகத வாம் போறிவாளன் தீரு ”

படுக்கையிலே கிடக்கும் பெரியவரின் நினைவுகள் வேறொரு தடத்தில் கிளை பிரிகின்றன.

ஆசிரியர் தொழிலிலிருந்து ‘பிறி மட்குராக’ ஓய்வுபெற்ற பொழுது பிரியாவிடை ஒன்று நடைபெற்றது. அதிலே பலர் எழுந்து பேசினார்கள். அவர்களுட் பலர் கடமைப்பட்டவர்; சிலர் கடன் பட்டவர். கடன்பட்டவர்தாம் பேரறி வாளன் திருவையும் ஊருணியையும் பிளைத்துப் பேசினர்.

ஊருணிக்கு நீர் கிடைத்த வரலாறு... அது யாருக்குத் தெரியும்? யுத்த காலத்தில் இங்கிருந்து யாழ்ப்பாணத்திற்கு அரிசி ‘ஏற்றுமதி’... போலீஸ், கட்டுக் காவல் எல்லாவற்றி ஒரும் மன்றாவி ‘மற்றது’ இறக்குமதி... சட்டென்று விளைந்த மூலதனம்... பண வருவாய்க்கு பதில் சொல்லச் சின்னச் சின்னக் ‘கொந்தராத்துக்கள்’... அதுவே பெரிய ‘பிளினஸ்’ ஆக மாற,

பல்கிப் பெருகிய பெரிய
கொந்தராத்துக்கள்!

கண்ணுக்குள் எண்ணேயும் ஊற்
றிக் கொண்டுதான் போட்ட
முச்சைத் திருப்பி யெடுக்க
வேணும். ஊருணியிலிருந்த
வெள்ளத்தை வந்த வெள்ளம்
கொண்டு போகாமற் தடுக்கப்
பாடுபட்டதெல்லாம் யாருக்
குத் தெரியும்?... எத்தனை சந்
தர்ப்பங்களில் அவன்றை
இவன்களை காவிலை கையிலை
விழந்து ஒவ்வொரு ‘ஸ்ரே’ஐா
கப் ‘பாஸ்’ பண்ண வைத்திருக்
கிறன் ஒன்னெடன்று விட
டிட்டு இருக்க முடிந்ததா...?
பலதையும் பத்தையும் ஒரு
நேரத்தில் பாத்தாத்தான் ஊரு
ணிக்கு நீர் வரும். வாறு வெள்
ளம் கொஞ்சம் தங்கும்...

யானைப் பலமும் ஞாபகமும்
வேண்டுமே.

நிலத்தில் விழுந்த ஊசியையும்
பொறுக்கி எடுக்கத்தான்
வேண்டும்..

ஊசிபோக இடம் விட்டால்,
உலக்கையும் போய்விடும்...

நினைவுக் கிளையின் பிறிதொரு கிளை,

அதிகாலை மூன்று மணிக்கெல்லாம் துயில் எழுந்திருத்தல் அவரது வழக்கம். எல் லோரூம் விடியற்காலை குளிரிலே குதிரும் உறக்க இன்பத்தில் மூழ்கிக் கிடப்பார்கள். 'பிளாஸ்'கிலிருக்கும் கோப்பியைத் தானே ஊற்றிக் குடிப்பார். இருபது மைல் கஞ்சு மேல் கார்களிலும், பொறி களிலும், வசதிபோல பஸ்ஸாகளிலும் தொற்றி 'சேர்கிட்டை முடிப்பார். ஆங்காங்கு 'கொந்தராத்து'த் தளங்களைப் பார்த்து, அதற்குத் தேவையான மணல், சீமேந்து, ஷீர் ஒழுங்குகளைக் கவனித்துத் திரும்புகையில் மணி எட்டை நெருங்கும். வந்ததும் வராததுமாக நாலு வாளியைத் தலையில் ஊற்றிக் கொண்டு எதையாவது கொறித்துவிட்டுப் பள்ளிக்கூடத்தை நோக்கிச் சைக்கிளைத் தள்ளுவார். பள்ளிக்கூட வேலையோடு அலுத்துப் போகிறவர்கள். இரவு எத்தனை மணிக்கு அலுவல்கள் ஓயுமென்பது அவருக்கே தெரியாது.

ஒரு யானையை மட்டும் ஆதிகமாக வைத்துக்கொண்டு மோகனை மடக்கிவிட முடியவில்லை. யானையின் நேர்ப்போக்கு மூலிக்குள் மடக்கியடிக்கும் தன்மையற்றதே. மோகனின் அரசனுக்கு அங்குமிங்கும் ஒரு குறியற்றவாறு அலைய வேண்டிய நிலையேற்பட்டிருக்கிறது. நாலு, ஜந்து 'மூவ்'கள் முச்சுவிட அவகாசங்கிடைத்தால் காலாளை ஏற்றிவிடலாம். ஆட்டத்தின் போக்கும் மாறும். ஆனால், முச்சுக்கு முச்சு 'செக்'காகவே இருக்கின்றதே.. அரசனில் வைத்த கையை எடுக்காமலேயே, ஒவ

வொரு 'செக்கிற்கும் ஒவ்வோர் இடமாகத் தன்னிக் கொண்டிருக்கின்றன.

ஊதாரித்தனமாகக் காய்களை இழந்ததால் ஏற்பட்ட தவிப்பு.

எத்தினை பேருக்கு எத்தினை இடத்திலை 'அப்போயின்ட் மெண்ட்' எடுத்துக் குடுத்திருக்கிறன். அந்தப் பொடியளும் என்னவோ கவனமாகவாழ்ந்து, கச்சிதமாக மூன்று நாலு சேர்த்திருக்கிறார்கள்.

இவனுக்கு, என்ன வந்தாலும், தாங்குவதற்குத் தாராளமாக இருக்கிறது என்ற எண்ணைம்.

'இங்கை இந்த அலுவல்களைப் பாக்க விருப்பமில்லாட்டில் கொழும்பிலை போய்ப் படியள்' என்று அனுப்பினன். அங்கே வெட்டிப் பிளந்தது எதுவுமேயில்லை.

நாகரீகப் பழக்கங்களுடன் வந்து சேர்ந்திருக்கிறார்கள்!

உழைத்துச் சேர்க்க வேண்டாம்; சேமித்து வைத்துள்ளதை அதம் போகாது பேண வாவது தெரியுமா?

செட்டாகச் சௌலவழித்து.
 உடலை வருத்தினுத்தான் செல்
 வம் எங்களோடை தங்கும்.
 ரெயிலடியிலே இருந்து வீட்டுக்கு
 வாடகைக் காரிலை வந்திறங்
 கத் தெரியாதே? வீணை ஏன்
 இரண்டு ரூபா குடுப்பான். சைக்
 கிளை ரெயிலடியில் கொண்டு
 வந்து மோகன் வைச்சிட்டுப்
 போனால் சிலவு மிச்சம்.

ஆனால் அவன்...?

சைக்கிளை ரெயிலடியிலை எனக்
 காக வைத்துவிட்டு, வாடகைக்
 காரிலை அவன் வீட்டுக்கு வந்து
 விடுவானும் இதைப் பார்க்கத்
 தாய்க்காரிக்குப் பகிடியாகவும்
 இருக்கிறதாம்.

மோகனது அரசன் தனியஞ்சிவிட்டான்.
 காலான்கள் வெட்டப்பட்டு விட்டன.

பெரியவர் தனியஞ்கக் கிடந்து மீண்டும்
 பழங் கணக்குப் பார்க்கின்றார்.

புதுக் கணக்கு ஆரம்பிக்க வேண்டியவன்
 தனி அரசனைக் காப்பாற்றும் பிரயத்தனத்
 திலே தவிக்கின்றான். ஆரம்ப கட்டங்களில்
 இழைத்த தவறுகளின் கூட்டு மொத்தம் போக
 கிடமில்லாத அவதியை உண்டாக்கியிருக்கிறது.

நன்பனுடைய சிந்தனையற்ற ஒரு 'மூவ்'
 'சைக்' அல்ல... ஆனாலும், மோகனின் அரச

ஞால் எங்கும் செல்ல முடியாத நிலை.
‘ஸ்ரேஸ் மேற்’!

‘ஓபீஸ்’ அறையில் ‘டெவிபோன்’ மணி
கிணுகிணுக்கின்றது.

“தம்பி, என்னென்டு போய்க்கேள்...”

பெரியவர் கட்டிலிற் கிடந்து குரல்
கொடுக்கின்றார்.

“ஓம்...” என்று உரத்துக் கூறியபடி மோகண்
டெவிபோனே நோக்கிச் செல்கின்றான்.

நண்பன் ஆட்டப் பலகையை வெறித் துப்
பார்த்தபடி யிருக்கின்றான்.

“என்னவாம்?”

கட்டிலிலே சுருண்டு கிடக்கும் பெரியவர்
கேட்கின்றார்.

யாப்பு

அமைச்சு

---சாலை இளந்திரையன்

தெரிந்ததைக் கொண்டு தெரியாததை விளக்குவது ஓர் உத்தி. தங்களுக்குப் பழக்கமான ஒன்றின் சாயவில் புதிய ஒன்றைக் காண்பதும் மக்களின் வழக்கம். புதிதாக மனைவியின் கைச் சமையவில் சுவைகானும் இளங்கணவன், “என் அம்மாவின் சமையல் போல இருக்கிறது” என்று சொல்லி உவகை கொள்ளுகிறுன் அல்லவா?

சதுரங்கம் ஒரு விளையாட்டு. பொழுதைப் போக்குவதற்கு மட்டுமே அது பயன்படுகிறது என்பது பொதுவான கருத்தாலும், அந்த விளையாட்டால் புத்திசூர்மை உண்டாகிறது என்று சொல்லுவோரும் உண்டு. இங்கே, நான்கு இலக்கியவாணர்கள், அந்த விளையாட்டின் சாயவில்—அந்த விளையாட்டுப் பாத்திரங்களின் இயக்கத்தில்—நமது இன்றையச் சமுதாயத்தையும் அதன் சில பாத்திரங்களையும் வாசகனுக்கு

அறிமுகப்படுத்துகிறூர்கள். ஆனாலும்,—நான்கு கதைகளின் நாயகப் பாத்திரங்களும், சதுரங்கத்தின் காலர்ள், குதிரை, தேர், பாணை என்னும் பேர் கொண்டகாய்களின் இயல்புச் சாயலில் சிறிதே தோய்கின்றன என்பது தவிர,—சதுரங்கத்துக்கும் இந்தப் பாத்திரங்களுக்கும் வேறு தொடர்பு இல்லை. இப்பாத்திரங்களின் மூலம் அரசியல், கல்வி, இலக்கியம், தனிமனிதவாழ்வு என்னும் நான்கு அம்சங்களாக விரியும் இன்றைய ஈழத்துத் தமிழ் வாழ்வைப் பெருமளவு முழுமையுடன் சித்திரிக்கிறூர்கள் இந்த இலக்கியவாணர்கள்.

சதுரங்க ஆட்டத்தின் வெற்றி-தோல்வி, அதிலே ஈடுபட்டவர்களை எந்த அளவு பாதிக்கும் என்பது ஆட்டத்திற்குப் பின்பலமாக அமையும் ஒட்டத்தின் (பந்தயத் தொகையின்) தன்மையைப் பொறுத்தது:- அதை ஆட்டத்தில் ஈடுபடுத்தும் ஆளின் வலிமையையும் பொறுத்தது. வாழ்க்கைச் சதுரங்க மேடையில் நான்கு காய்களை நகர்த்தி, நாலுபேர் விளையாடியிருக்கிறூர்கள்; ஆட்டத்தில் அமர இடம் கிடைக்காத போது, ஆட்டக்காரர் ஒவ்வொருவர் பின்னாலும் நின்று ‘ஆட்ட ஆலோசகர்’ பதவியை வகிப்பவர்கள் போல, வாசகர்களாகிய நாம் இந்த நால்லரின் பின்னாலேயே நின்றிருக்கிறோம். எனவே, ஆட்டத்தின் பாதிப்பு நமக்கும் ஏற்பட்டே இருக்கிறது. அப்படி ஏற்பட்டிராவிட்டால் இந்தச் சதுரங்கத்துக்கும் நமக்கும் என்ன தொடர்பு?

இலக்கியத்தை அளப்பதற்கு ஒவ்வொருவரும் ஓர் அளவுகோல் வைத்திருக்கிறூர்கள். ஒவ்வொருவரும் என்ன,—ஒவ்வொரு கூட்டம் ஒவ்வோர் அளவுகோலை வைத்திருக்கிறது. தன் திருப்திக்கு அளந்து கொள்ளுகிறது; வியாபாரத்தையும் நடத்திக் கொள்ளுகிறது.

ஆனாலும், அரிசியையும் உணுந்ததயும் என்னென்றையூம் (கிலோ கணக்கில்) எடுத்தல் அளவையால் கணக்கிட்டு விற்கும் தில்லிக்காரன், அவைகளை (விட்டர் கணக்கில்) முகத்தல் அளவையால் கணக்கிட்டு விற்கும் தமிழ்நாட்டுக்காரணப் பார்த்து (அவனுக்கு ஒன்றும் தெரியவில்லை என்று) சிரிக்கிறான். இலக்கியத் திறனுயவு உலகிலும் இந்தச் சிரிப்பர்கள் இருக்கிறார்கள்.

மாயியார் தீட்டினால் என்ன? மருமகள் தீட்டினால் என்ன?—அரிசி வெஞ்சுக் கேள்வும் எடுத்தல் அளவையானால் என்ன? முகத்தல் அளவையானால் என்ன?—நல்ல பொருள் கிடைக்க வேண்டும். இந்த இசம் ஆனால் என்ன, அந்த இசம் ஆனால் என்ன? எந்த இசமும் இல்லாமல் பெயரின்றியே பிறந்ததானாலும் தான் என்ன?—நம் நேரக்கு இலக்கியத்தின் சுவையையும் பயணியும் காண உதவ வேண்டும். அது போதாதா?

— 1 —

நாம் ரெயில் நிலையத்திற்கு வெளியிலேயே நிற்கிறோம் வாருங்கள்; உள்ளே போய் நாமும் புகைவண்டியில் ஏறிக்கொள்வோம். அங்கே...

ஒன்று காயோலை; மற்றது குருத்தோலை. குருத்தாக நிமிர்ந்து, பசிய ஓலையாக விரிந்து,—இன்று காயோலையாகச் சரிந்து அரசியற் காற்றில் அசைந்து கொண்டிருக்கும் முதுமை, பழம் நாளின் நினைவுகளை அசைபோடுகிறது; அய்ந்து மாதமாகவே நிமிர்குருத்தாகக் கோலங்காட்டும் இளமை, தன் மிடுக்கை நினைத்துப் பெருமிதம் கொள்ளுகிறது. அந்த இரண்டின் இடையிலே,—இலங்கை அரசியலை மட்டுமல்ல,—

இன்றைய இந்தியத் தமிழக அரசியலும் அப்பட்ட மாகத் தோகை விரித்து ஆவது காணுகிறோம். சமுதாயத்தின் ஒரு குறிப்பிட்ட வளர்ச்சி நிலையில் நிகழும் நிகழ்ச்சிகளும் அவற்றில் பங்கு பற்றும் பாத் திரங்களும் இடவேறுபாட்டால் சிறிதும் பாதிக்கப் பட்டு மாற்றம் அடைவதே இல்லையோ? அப்படித்தான் தோன்றுகிறது.

காலாளாக இருந்து மந்திரியாக உயர்ந்து, இன்று மீண்டும் காலாளாகியுள்ள காயைக் கவனியாமலே,— கவனிக்கக் கூடத் தனக்குப் பொழுது இல்லை என்ற அகம்பாவ உணர்வுடனே,— தனது ஏறுபடிகளின் நினைவிலே நீந்துகிறது இன்றையக் காலாட் காய். அதோ, ‘லோவர் பேத்’ தில் கண்ணயரும் காய் ஒரு காலத்தில் மந்திரியாக உயர்ந்திருந்தது என்று தெரிந்ததும், “அவரா இவர்?” என்று மலைப்புடன் கேட்கிறது இனைய காலாள்.

இந்த மலைப்புக் கேள்விதான் அந்தப் பயணத்தி வேயே முக்கியமான கட்டடம். இரண்டு சொற்களும் ஒரு வினாக்குறியும் சேர்ந்த இந்தச் சிறிய தொடருக்குள் அந்த வாவிப்பனின் நெஞ்சுக் கிளைப்பு முழுமையும் அடங்கிலிடுகிறது. தனது நேற்றையும் இன்றையும் பற்றி அவன் அனுயாசமாகப் போட்டுவந்த கணக்குகளுக்கெல்லாம், ‘எதிர்கால நாளை என்னும் விடை என்ன?’ என்னும் பெரிய கேள்வி அவன் உள்ளத்தில் எழுந்து நீற்பது, “அவரா இவர்?” என்னும் சொற் கட்டின் வெளிச்சத்தில் பளிச்சென்று தெரிகிறது.

அரசியற் சதுரங்கத்தில் காலாட்களின் கதியே இதுதானு? என்றால், இல்லை; சில காலாட்கள் அமைச் சாகவே சாகிறார்கள். ஆனால், சில நல்ல காலாட்களின் நிலை இன்றைய அரசியற் சதுரங்கத்தில் இப்படி ஆகி

விடுவதைக் காலம் நமக்கு உணர்த்தியிருக்கிறது. அதனால்தானே, “கர்மயோகி என்பவன் இந்தக் காலத்தில் Misfit ரா?” என்ற கேள்வி எழுகிறது?

எதிலும் ஒரு மேலோட்டம்,—அதை அதை அப் படியப்படியே ‘அட்ஜஸ்ட்’ பண்ணிக்கொண்டு போவது—இவைகளே இந்தக் காலத்து வாழ்க்கை முறைகளாகி விட்டது போன்ற ஒரு தோற்றும் காட்டு கிறது இன்றையச் சமுதாயம். தன் வயிற்றிலே இதைச் சுமந்து பெற்று விட்டிருக்கிற முத்த சமுதாயம் இதைக் கண்டு கழிவிரக்கம் கொள்ளுகிறது.

இந்த முரண்பாடு ஏன்? பல தலைமுறைகளுக்கு நிலைக்க வேண்டுமென்று, மன்சாந்தில் முட்டையையும் கருப்புக்கட்டிப் பாலையும் சேர்த்து வீடுகட்டிய தலை முறை,— “பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு இந்த வீடு,— அதன் பிறகு இடித்துவிட்டுப் புதிய பாணியில் புதிய வீடு கட்டலாம்” என்ற தடத்தில் செல்லுகிற இளைய தலைமுறையைக் கண்டு கண்கலங்குகிறது. தத்துவங்கள் மாறுகின்றனவோ? வாழ்வின் அடிப்படையே மாற வேண்டிய கட்டமோ?

— 2 —

இராமகிருஷ்ண மிஷன் பாடசாலை மண்டபத்தில் ஆசிரியர்களின் விடுமுறைக் கழகம் நடந்து கொண்டிருக்கிறது...அங்கே சென்று அமர்ந்து, சிறிது நேரம் அதன் நடவடிக்கைகளைக் கவனிப்போம்,

நிகழ்ச்சி என்னவோ, புதிய கல்வித் திட்டம் பற்றிப் பேசுவதற்குத்தான் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. ஆனால் அங்கு வந்திருந்தவர்களோ?...“எத்தனையோ பேருக்குத் திருக்கோணமலைப் பட்டினத்தில்

என்னென்னவோ அலுவல்கள். விடுமுறைக் கழக வகுப்புக்காக கடனே என்று ஐந்து ரூபாவை அழுது தொலைத்து விட்டு, அந்தச் சாக்கோடு பட்டினத்திற்பல அலுவல்களையும் கவனிக்க வந்த கிராமத்து ஆசிரியர்கள் பலரும், விடுமுறைக் கழகத்தை ஒரு பொழுது போக்காகக் கருதித் தம்மை மறந்த களிமயக்கிற சுகித்திருந்த இளைஞர்கள் சிலரும் ‘சித்திரப் பாவையின் அத்தக அடங்கி’ விரிவுரையைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

மேடையிலே பேராசிரியர், ‘கீழ் வகுப்புக்களிற் கணிதம் பயிற்றும் முறை’ பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார். கேட்கத் திரண்ட ஆசிரியன்மார் என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள்?...’ ‘அவரை அழைத்த குற்றத் திற்கு அவரும் தன் கடமைக்கு எதையாவது சொல்லி விட்டுப் போகட்டும். போன்றும் ஈரிரண்டு நாலு என்று தொடங்குவதுதானே? என்று எண்ணினார்களோ, என்னவோ பேராசிரியரின் தொண் தொணப்பு எப்போது முடியும் என எதிர்பார்த்தவர்களாய், மேடையின் பின்புறச் சுவரில் தொங்கிய கடிகாரத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்...’

‘கூட்டத்திலே இருந்த வயதான ‘பழைய’ ஆசிரியர்கட்குப் பேராசிரியர் சொன்னது சம்மதமில்லாமலிருப்பதாகவே தோன்றியது. ஆயினும் எதிர்த்து ஒரு வார்த்தையுமே சொல்லவில்லை...’

‘ஆனால் மேடையில் இருந்த நல்லதம்பிப் பண்டிதருக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை. ‘இந்தச் சபையிலே எல்லோருமே வாய்முடி மௌனியாக இருக்கிறார்களே என்று அவருக்கு ஆத்திரமாக இருந்தது.’’

‘கீழ்வகுப்புக்களில் தமிழ்ப்பாவை கற்பித்தல்’ என்னும் பொருள்பற்றிப் பேச அழைக்கப்பட்டிருந்தார்

நல்லதம்பிப் பண்டிதர்; அந்தப் பொருளை நன்கு ஆயத் தம் செய்துகொண்டும் வந்திருந்தார். ஆனால், கணிதப் பேராசிரியருக்குப் பின் அவர் பேச எழுந்த போதோ, தாம் பேச வேண்டியதை மறந்தார்; முன்பு பேசிய கணிதப் பேராசிரியர் சொன்ன ‘முறை கேடான்’ கருத்துக்களை மறுத்துரைக்க வேண்டும் என்னும் ஒன்றையே நினைந்தார். அதன் விளைவாக, அவருடைய பேச்சு, அவருக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருந்த பொருளை இடையிட்டுத் தாவி, கணிதப் பேராசிரியருக்கும் அவரைப் போன்றவர்களுக்கும் கடும் கண்டன மாக முடிந்தது!

ஆசிரியர்களின் விடுமுறைக் கழகக் கூட்டத்தின் ஒரே நிகழ்ச்சியில் மூன்று நிலையினர் காட்சியளிக்கின்றார்கள். பட்டாம்பூச்சியின் வாக்கிற் சுழன்று திரியும் வாலைக் குமரிகள் அவர்களில் மொய்க்கும் இளைஞர்கள், திருக்கோணமலைப் பட்டினத்தில் என் னென்னவோ சொந்த அலுவலை முன்னினிட்டு விடுமுறைக் கழகக் கூட்டத்தின் பெயரால், அங்கு வந்த வர்கள்; இவர்கள் யாரும் பேராசிரியரின் பேச்சில் கவனம் செலுத்தவில்லை; மணியையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். கணிதப் பேராசிரியர் என்ன பேசினார் என்பது கூட இவர்களின் மண்டையில் விழ வில்லை. கூட்டத்தில் இருந்த வயதான ‘பழைய’ ஆசிரியர்களோ, பேராசிரியர் பேசியது தங்களுக்குச் சம்மத மில்லாதிருந்தும் எதிர்த்து ஒன்றும் சொல்லாமல், ‘நமக்கென்ன’ என்று இருக்கிறார்கள்... இவர்களைப் போலவே, பேராசிரியரின் கருத்தை ஏற்றுக்கொள்ளாத நல்லதம்பிப் பண்டிதர் மட்டும் தம்முடைய பணியை மறந்து பேராசிரியருக்கு மறுப்புரைக்கிறார்.

நல்லதம்பியைக் ‘கூட்டம் சூழப்பிப் பண்டிதர் என்கிறார் ஒருவர்; அரபிக் குதிரையாக இருந்தாலும் பிறவிச் சந்தம் போகாதே’ என்கிறார் மற்றவர்.

ஆனாலும் பண்டிதரின் உள்ளே ஒடுங்கிப் படுத்துக் கிடந்த சுதிரையைச் சியிட்டாக் கொடுத்து முடுக்கி விட்டவர்கள் யார்? வேறுபட்ட கருத்து உடைய ‘பழையவர்கள்’ பேராசிரியரை மறுத்துச் சொல்லி யிருந்தால், பண்டிதர் தமது பொருள் பற்றிப் பேசி விட்டுப் போயிருப்பாரோ?...

தெம்பிழந்து போன இன்றைய ஆசிரியர்கள்,— தங்களுக்கு மாறுபட்ட கருத்து ஏற்பட்டால் கூட,— பேசுகிறவரின் பதவிக்கும் பவிசுக்கும் அஞ்சி, வாய் மூடிகளாக இருந்து விடுகிறார்கள். மட்டுமோ? தங்கள் கருத்தையே பிரதிபலிக்க எழுந்து நிற்கும் தங்களில் ஒருவணையும் ‘முரடன்’, ‘கூட்டம் குழப்பி’, ‘சண்டைக் காரன்’ என்றெல்லாம் சொல்லிப் பழக்கிறார்கள். அதன் மூலம் தங்கள் ‘பிழைப்பை’ விக்கிணமின்றி நடத்திக் கொண்டு போகிறார்கள்.

பழைய நிகழ்ச்சி ஒன்று நினைவு வருகிறது; கேட்கிறீர்களா?...

இந்த நூற்றுண்டின் தொடக்க நாட்களில், தமிழகத்தின் ஒரு மூலையில் அமைந்த ஒரு சிற்றூரின் ஓர் ஏட்டுப் பள்ளிக் கூடம். அண்ணுவி ஒருவர்; சட்டாப்பினொ ஒருவன்;— மாணவர்கள் சுமார் நாற்பது பேர். இந்த நாற்பதில் இருபது பேர் அப்பாவிப் பிள்ளைகள்; ஒருபது பேர் ‘பள்ளிக் கூடத்துக் கள்ளங்கள்.’ இந்தச் கள்ளங்களிலே ஒருவன் வெற்றிவேல்.

அண்ணுவி தமது வயல்கரைகளைப் பார்த்துவிட்டு, விட்டுக்கு வந்து உணவருந்திச் சுமார் பதினெட்டு மணிக்குத் தான் பள்ளிக்கு வருவார். அதற்குள், சட்டாப்பினொயை உள்ளிட்ட பள்ளிக் கள்ளங்களெல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து, அண்ணுவி வந்ததும் பள்ளிக்கூடத்தை விட்டு வெளியேறத் திட்டமிட்டு வைத்திருப்பார்கள்.

அண்ணுவி ஆடம்பரமாக வந்து அவருக்கென்று உள்ள திண்ணையின் மீது படர்ந்த பணை ஒலித் தடுக்கிலே அமர்

வார்; சீழேரிருந்து நறுக்கென்று குத்தும் கருவேலமுள்! துடித்து எழுந்தவர், “யார் செய்த வேலை இது!” என்று இறைவார். உடனே நாலைந்து பேர் ஒரே குரலில் சொல் வார்கள், “அண்ணுயி, வெற்றிவேல்!” என்று. நாற்பது பிள்ளைக் குடிகளின் ஏகச் சக்கராதிப்பி அவருடைய கோபக் கனல் தெறிக்கும் விழிகளைத் தன் பக்கம் திருப்பு மூன்பே ஏற்கனவே திட்டமிட்டு வாசற்படி அருகில் உட்டோர்ந் திருந்த வெற்றிவேல், எழுந்து வெளியே ஒடுவான். “கோண்டுவா, அவனை!” என்று கர்ஷகிக்கும், அண்ணுயிச் சிங்கம். அவ்வளவுதான். அத்தனை பேரும் அவனைத் துரத் திப் பிடித்துவர எழுந்து வெளியே ஒடுவார்கள்.

ஆசிரியப் பெருமகன் ஒரு சில அப்பாவிகளுடன் இங்கே காத்திருப்பார். போனவர்கள் என வருகிறார்கள்? அவர்கள் திரும்பி வருவதற்கா எழுந்து ஒடினர்கள்? அவர்களுக்குப் பணங்காட்டிலே பதனீர்;— தென்னாந்தோப்பிலே இளைஞர்;— குளங்களிலே நீந்தித் திணைக்கத் தெளிநீர்....

மூன்று நாளைக்கு ஒரு தடவை, ஒரு குற்றமும் செய்யாத வெற்றிவேலின் துணையுடன் பள்ளிக் கள் எத்தனம் பண்ணிய பழைய பிள்ளைகளையும் நினையுங்கள்; பொறுப் புணர்ச்சியை நெஞ்சிவிருந்து கழற்றி எறிந்து விட்டு,— ஒரு கூட்டம் குழப்பிப் பண்டிதரைப் பழித்தும் இழித்தும் பேசிக் கொண்டே,— ஒரு பயனும் இன்றி விடுமுறைக் கழகக் கூட்டங்களை நடத்துகிற தற்கால ஆசிரியன்மாரையும் நினையுங்கள். இது ஒரு களை; பொறுப்புணர்ச்சி என்னும் பண்பாடு பெருத மனவயானில் சடைத்து வளரும் களை... ஒரு நாள், தற்செயலாக, எழுந்து நின்று கூட்டத்தைத் திசை திருப்பிய பண்டிதரைக் குதிரையாக்கித், தங்கள் கடமையையே திசைதிருப்பிய வருகிறார்கள் ஆசிரியர்கள்!

ஆசிரியர்களின் விடுமுறைக் கழகக் கூட்டத்தில் சிலர் குதிரைப் பண்டிதரை மட்டுமே காண்பார்கள்;

நாக்கு, மேற்குறித்தவர்களின் நினைவெல்லாம் கூட வருகிறது. மறுத்துரைக்க என்னமிருந்தும் மவுனி களாக இருப்பவர்களைப் பற்றி நாம் நினைக்காமல் இருக்க முடியுமா? ஒருவனின் பேச்சு அவனைக் காட்டிக் கொடுப்பது போல, ஒருவனின் மவுனமும் அவனைக் காட்டிக் கொடுக்கத்தானே செய்கிறது?

— 3 —

புறவாழ்வின் தேவைகளுக்காக ஒன்றும் தன் மன நிறைவுக்காக ஒன்றுமாக இரண்டு வாழ்வுகளை ஒரே நேரத்தில் நடத்துகின்ற ஒருவனின் கற்பனைத் தேர்,— சதுரங்கத் தேரைப் போலவே,— குறுக்குக் கட்டங்களிலே ஒடுகிறது. வடம்பிடிக்காமலே அந்தத் தேரை இழுத்துச் செல்லுகிறார்கள் பலபேர். ஆம், அவர்கள், அந்தத் தேரின் வடத்தைத் தாங்கள் பிடித்திருக்க வில்லை என்றே நினைக்கிறார்கள். அவர்களின் நினைவும் சரியே. ஆனாலும், அவர்களின் கைங்கரியமும் சேர்ந்தே தேரின் இயக்கத்துக்குக் காரணமாகிறது.

முன் இரண்டு பகுதிகளையும் விட்டு, முற்றிலும் வேறானதோர் வாழ்க்கைப் பகுதிக்குள் அடி எடுத்து வைக்கிறோம். தேரோடும் வீதியிலே அஸ்லவா வந்து நிற்கிறோம்! எல்லா வீட்டுக்காரர்களும் இந்தத் தெருவுக்கு வந்துதானே ஆக வேண்டும்? இங்கே, எழுத்து, வியாபாரம், குடும்பம், சம்பிரதாயம், கலைஞர்கள் முதலான பலபேர் தத்தம் போக்கில் நடக்கிறார்கள். அவர்களை விலக்கிக் கொண்டும், சிலபோது தன்னை நோக்கி அவர்களைத் திருப்பிக் கொண்டும் செல்லுகிறது தேர்.

ஓர் எழுத்தாளனின் தன்வரலாருக்க் கோலம் காட்டுகிறது தேர். அதிலே, அவனுடைய காலத்திய

கோணல்மாணல்களே அலங்காரப்பட்டுக்களாகப் படர்ந்து தொங்குகின்றன. ஆயினும் என்ன? தேர் தேர்தானே? அது நிலைக்கு வந்தே விடுதிரது.

எழுத்தாளனும் அவனுடைய ஒரே வாசகனும் உரையாடும் கட்டம் தேரில் புதியதொரு மிகுக்கைக் கொண்டு வருகிறது இந்த எழுத்தாளனின் வாசகன் எப்படி இருப்பானே, எப்படி இருக்க வேண்டுமோ அப்படி ஒர் “இலக்கியக் கரூர்ப் பேர்வழி”யாக அவனைக் காணும்போது, நம்மை அறியாமலே அந்தத் தேரோட்டத்தில் நாழும் கலந்து கொள்ளுகிறோம்.

தமிழில் எழுத்தாளர்களுக்குப் பஞ்சமில்லை, அவர்களைச் சரியாக வழிநடத்தி அவர்களின் மனுணர்ச்சித் தேரை நிலைக்குக் கொண்டுவரும் வாசகர்களுக்குத்தான் பஞ்சம் ஏற்பட்டுள்ளது. “இந்தப் பஞ்சம் நீங்கினுல் வந்து தோன்றும் அந்த வாசகன் எப்படிப்பட்டவாக இருப்பான்?...” இந்தக் கேள்விக்கு விடையாகக் கிடைப்பவனே,— (வாசகனுக்குக்குறிப்பில் எஸ்.பொன் னுத்துரை என்று அறி முகப்படுத்தப் படுகிறவனே) — தமிழ் எழுத்துலகம் வேண்டித் தவங்கிடக்கும் வாசகன்.

‘குதிரை’ கடையில் மயுனிகளாக இருந்த பழைய வர்களும் கடியாரத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த மற்றவர்களுமே இன்றையத் தமிழ் வாசகர்களிலே பெரும்பாலோர்கள். உள்ளம் செத்துப் போன அவர்களே, இங்கே எழுத்தாளர்கள், கவிஞர்கள் என்னும் பெயர்களில் ஓட்டல் விருந்து வைக்கிறார்கள். சரியான வாசகன் வந்து சேருமுன், அவர்கள் கூடிக் களித்து உண்டு மிழற்றிக் கலைந்து விடுகிறார்கள்.

தேர் நின்று புறப்பட்ட இடங்களை மீண்டும் மனத்திறையில் கொண்டு வாருங்கள். அங்கெல்லாம்,

எழுத்துலகப் படுபள்ளங்களில் ஒவ்வொன்று ஒளியடித் துக் காட்டப்படுகின்றது. அந்தப் பள்ளக் கிடங்குகளைத் தள்ளித்தாவிச் சென்ற தேர், கடைசியில் தன் இராச பாட்டையைக் கண்டு நிலைக்கு வருகிறது. இந்தத் தேரைச் சாரத்தியஞ் செய்தவரிடம் இருக்கிற தனிப் போக்கு இது அவருடையதேர் தனது நிலைத்தான்த்தை அடையால் வழியிலேயே நின்று விடுவதில்லை; சற்று முன்பே நின்றாலும், தேர்முட்டி கண்ணில் தெரியும் படியான இடத்தில் வந்துதான் அது நிற்கிறது. ‘தேரா வது முட்டியாவது’ என்கிறீர்களோ? வேறொன்றுமில்லை; இவருடைய இலக்கியம் நம்பிக்கை வறட்சியைக் கீழ்ந்து தள்ளி, நம்பிக்கைப் பாதையில் வந்தே நிற்கிறது.

— 4 —

படாத பாடெல்லாம் பட்டுத் தம்முடைய வாழ்வை வளவாழ்வாக்கிய ‘மாஸ்டர்’ முதுபையின் எல்லைக்குள் கிடக்கிறார்; ‘தகப்பன் தேடக் கர்த்தன், பிள்ளை அழிக்கக் கர்த்தன்’ என்னும் வாக்கை செய்ப் பிக்கப் பிறந்த அவர் மைந்தன் சதுரங்கப் பல்கையிலே அமர்ந்திருக்கிறார்.

அங்கே,—‘யானை இருந்தாலும் ஆயிரம் பொன் இறந்தாலும் ஆயிரம் பொன்’ என்னும் வசனத்தை நிலைநாட்டி விடவேண்டுமென்ற துடிப்பு; இங்கே,—‘இளம் கண்று பயம் அறியாது’ என்னும் உலக மொழியில் நீந்தும் முனைப்பு.

‘முப்பது ஆண்டு வாழ்ந்தவருமில்லை, முப்பது ஆண்டு தாழ்ந்தவருமில்லை!’ உலகத்தைப் பார்த்து ஏற்பட்ட அனுபவத்தை இப்படிச் சொல்லிவைத்தான் யாரோ ஒருவன். இதன் உண்மையை நிலைநாட்டி

விடவே, ஒவ்வொரு குடும்பத்திலும் தந்தையும் சகனும் நேர் எதிர் எதிர்க் குணநலன்களோடு பிறக்கிறார்களோ? மோகனும் அவன் தந்தையும் இந்தக் கேள்வியாக எழு கிறார்கள்; இக்கேள்விக்கு விடையாகவும் நிற்கிறார்கள்.

மோகனும் அவன் நண்பனும் சதுரங்கப் பல்ளையில் செலுத்திய கவனத்தை நாம், மோகன் மீதும் அவன் தந்தை மீதும் செலுத்துகிறோம். எப்போதோ கேட்ட கதை ஒன்று நம் நினைவில் நீர்யானையாக முகம் ஏந்தி எழுகிறது:

“இருபத்தாறு, இருபத்தெட்டு வயது இனானுன். ஆஜானுபாகுவான தோற்றம். வளவாற்றின் நிறம், முகத்தி ரூம் உடலம் எங்களும் பொலிஷு பெய்கிறது. பழக்கமான துணிக்கடையில் வந்து அமர்கிறோன். கடைமுதலாளி, தந்தையின் காலத்திலிருந்தே குடும்பத்துக்கு நன்கு பழக்கமான வர். மதிழ்வோடு வரவேற்றுப் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்.

“இப்பக்கம் பேச்சை நடத்திக் கொண்டே, கழுத் தில் கணமுறோடு தெளிந்து தொங்கும் அங்கவல்லிரத் தின் ஒரு துணியால், பள்பளக்கும் தனது ஸ்விப்பரில் படிந்த தூசியைத்துடைக்கிறீர் இனானுன். ‘செருப்பைப் புடைக்கப் பட்டு அங்கவல்லிரமா?’ நிலைவு அதிர அவனை ஏற இறங்கப் பார்க்கிறார் முதலாளி நண்பர். அவருக்கு உண்மை வினாங்கி விட்டது. காலை எட்டு மணி முதல் இரண்டு ஒப்பது மணி வரை, மடக்கிய காலை மடக்கிய படியே அமர்ந்து பைசாவும் அணுவமாக வரவு பார்ப்பவர் அவர். இனானுன், தந்தை தேடிய பணத்தோட்டத்தல் ஆனந்த மாகப் பந்தாடுக் கொண்டிருப்பவன்.

“தம்பி, பூட்சு புதிதாக இருக்கிறதே; என்ன கீலைக்கு வாங்கினீரோ?” முதலாளி அஹந்தலாகக் கேட்கிறார். குத்தலே உற்சாகப் பொலிஷு பட்டர, எழுச்சிக் குரலில் பறில் தருகிறீர் இனானுன்: “சென்ற வாரம்தான் வாங்கினேன். பதினைந்து ரூபாய்.”

“சிறிது நேரம் மனம்... ‘துண்டு புழையது போலிருக்கிறது’— இது முதலாளி... “ஆமாம் அப்பா

இறந்து போகுமுன்,— ஆறுமாதங்கள் முன்னேதான்,—எழுபத்தைந்தேர் என்பதோ கொடுத்து வாங்கினார்” அலட்சியமாக வருகிறது இளைஞரின் பதில்.

“எழுபது எண்பது கொடுத்து அப்பன் வாங்கிய பட்டுத் துண்டு பதினைந்து கொடுத்து மகன் வாங்கிய செருப்பைத் துடைக்கிறது... கடைமுதலாளி பெருமூச்சை உள்ளேயே நிறுத்திக் கொள்கிறார். அது, ‘தான் ரெடாப் பொருளுக்கு மாற்றுமில்லை உரையுமில்லை’ என்றும் தொடராக நெஞ்சினுள்ளே படர்ந்து பரவுகிறது ...”....

இந்தப் பழைய கதையின் நாயகன்தான், மோகன் என்ற பெயரில், மாஸ்டருக்கு மகனுகப் பிறந்திருக்கிறார். அவர் தேடிய பணம் சிறிதாகி, இவனுடைய சிக்ரெட்டும் கிறிக்கெட்ட மட்டையும் மதிப்புக்குரிய ‘சிசிப்பர்’களாகித் தோன்றுகின்றன!

‘ஆட்டத்தின் ஆரம்பக் கட்டத்தில் அநாயாசமான நகர்த்தல்கள்’...

இதன் விளைவு, ஆட்டத்தின் மற்றொரு கட்டத்தில் வந்து விரிகிறது: ‘ஊதாரித்தன மாகக் காய்களை இழந்ததால் ஏற்பட்ட தவிப்பு...மூச்சுக்கு மூச்சு ‘செக்’காகவே இருக்கின்றது.’

ஆட்டத்தின் மற்றொரு கட்டம். ‘புதுக்கணக்கு ஆரம்பிக்க வேண்டியவன் தனி அரசனைக்காப்பாற்றும் பிரயத்தனத்திலே தவிக்கின்றன. ஆரம்பக் கட்டங்களில் இழைத்த தவறுகளின் கூட்டு மொத்தம் போக்கிடமில்லாத அவதியை உண்டாக்கியிருக்கிறது...’

‘குந்தித் தின்றால் குன்றும் மானும்’ என்பது பழஞ்சொல். அந்த முதுமொழி செவியில் ஏறுத விதமாக இளமையின் மதர்ப்பில் நடையிடுகின்ற ஒரு தலைமுறை, முயன்று வளம் சேர்த்த ஒரு தலைமுறையின் வாரிசாக வந்து பிறக்கிறது. இப்போது மட்டுந்

தான் இப்படிப் பிறந்ததா? இல்லை; முன்பும் இப்படி நிகழ்ந்து வருவதனால்தானே, ‘முப்பதாண்டு வாழ்ந் தவனுமில்லை...’ என்னும் மொழி பிறந்து பழமொழி யாகிக் கிடக்கின்றது!

முப்பது முப்பது ஆண்டுகளாக,— ஆறு இடும் மேடும் மடுவுமாகத் தலைமுறைகள் தொடர்வட்டமாக வருவதைச் சுட்டிக்காட்டுவது ஒரு பெரிய சாதனை அல்லவே! அப்படியாயின், இது பழங்கதையின் ஒரு புது வடிவந்தானு?

இந்தக் கேள்விக்கு “இல்லை!” என்று பதில் தருகிறது ‘யானை’; ‘மோகனை இப்படிப் பொறுப்பில்லாத வனாக வளர்த்து விட்ட குறை என்னையுஞ் சாரும்’ என்று கழிவிரக்கக் குரல் கொடுத்து ஒரு நிகழ்ச்சியை விவரிக்கிறார் அல்லவா, மாஸ்டர்? அதிலேதான், இந்தத் தொடர்வட்டத்தை வெட்டும் விதம் பொதிந்து வைக்கப்பட்டுள்ளது. பண்ணத்தை மட்டும் சேர்த்துவிட்டால் போதுமா? அதற்காகவே, உண்ணுமல் உறங்காமல் ஓடினால் போதுமா? ஒற்றைக்கு ஒரே மகன், காலங்கடந்து பிறந்த செல்லப் பிள்ளை என்னும் உணர்ச்சிச்சமூல்களில், அவனை நல்லபடி வளர்த்து உருவாக்கும் பொறுப்பைச் சோரவிட்ட குற்றம் மாஸ்டரைச் சார்ந்ததே. ஆமாம்; பையன் சதுரங்க ஆட்டத் தின் ஆரம்பக் கட்டங்களில் தவறுகள் இழைத்தது போல, அவனுடைய தந்தையும் பிள்ளை வளர்க்கும் பொறுப்பில் தவறு இழைத்து விட்டவரே.

கடிவாளம் மாட்டிய குதிரையாக ஒன்றையே நோக்கி ஒடுகிறவன், மற்றவற்றில்,— முக்கியமானவற்றிலே கூடக்,— கோட்டை விட்டு விடுகிறுன்! ஒருவன் தன் மகனுக்குப் பெரும் பொருளை மட்டும் விட்டுச் சென்றால் போதாது; அதன் நிழலடிப்பட்டு நலிந்து விடாதவனாக அவனை வளர்த்து விடவும் வேண்டும்...

ஈழத் தமிழ்ச் சமுதாயமாம் தோட்டத்தின் நான்கு பக்கங்களை, ஒரே நேரத்தில் நான்குபேர் படம் பிடித்திருக்கிறார்கள். இந்த நான்கையும் ஒன்றாக்கி,— ஒரே சோற்றுப் பருக்கையாகக் கண்டு,— “ஒரு பானீச் சோற்றுக்கு ஒரு சோறு பதம்” என்று சொல்லலாமா? சொல்லலாம் என்றே தோன்றுகிறது. சிறுக்கைதயே சமுதாயப் பெரும்பாளையில் ஒரு சோறு எடுத்துப் பதம் பார்க்கும் கலைதானே?

நான்குபேர் சேர்ந்து எடுத்துப் பார்த்த ஒரு பருக்கை, ‘சதுரங்கம்’ என்ற பெயர் குட்டப்பட்டு வாசகர்களை நாடித் தரப்படுகின்றது; ‘தேர்’க்காரர் கண்டு பிடித்த வாசகர்கள் தேரோட்டக் கூட்டமாகக் கிடைக்கமாட்டார்கள் என்றாலும், ‘குதிரை’க்காரர் கண்ட ஆசிரியன்மாராகவே அவர்கள் அனைவரும் என்றென்றும் நின்றுவிடப்போவதில்லை. ‘காலாளின்’ நெஞ்சிலே படுக்கப் போகுமுன் கிளர்ந்த வினை, ‘யானை’ யைக் கழிவிரக்கப் பழங்கணக்குப் பார்க்கும் நிலையில் இறங்காதபடித் தடுக்கும் என்ற நம்பிக்கை ஏற்படுகிறது. அந்த நம்பிக்கையைத் தருவதாலேதான் ‘சதுரங்கம்’ இலக்கிய மேடையில் இடம் பெறுகிறது.

ஈழத்தின் மேல் எனக்கு ஒரு தனிக் காதல் உண்டு; ஈழத்துக்கும் என் மீது அப்படி ஒரு பாசம் உண்டு. அதனுடைதான், இரண்டு ஆண்டுகளாகக் காத்திருந்து இந்த அறங்கக் குறிப்பைப் பெற்றிருக்கிறது ‘அரசு’. காலங்கடந்து செலுத்தப்படும் அன்புணர்ச்சியிலே அடர்த்தி அதிகம். ஆனால், சதுரங்கமும் அதனை நம் முன் விரித்துள்ள ஈழத்து நால்வரும் இதை விடவுஞ் சற்று அதிகமான அன்புக்கு உரியவர்கள் என்பதே என் எண்ணம்.

எஸ். பொ. அறிக்கை

— நூலகப் பதிப்பு விலை 3/50 —

சுவைனு,

1972-ம் ஆண்டு சர்வதேசிய புத்தக ஆண்டாகப் பிரகடனப் படுத்தப்பட்டுள்ளது இக்னோ ஒட்டி உனக்குச் சில விசேஷ சலுகைகளைத்தார் அரசு வெளியிட இட்டமிட்டுள்ளது. முதலாவது சலுகையாக 'சதுரங்க' தத்தைப் பெற்றுள்ளாய். இதனடியிலுள்ள ஆட்டர் படிவத்தைப் பூர்த்தி செய்து உரிய முறைப்படி அனுப்பி வதின் மூலம் இரண்டாவது சலுகையைப் பெறும் தகைமையை நீ அடைந்து விடுவாய். இச்சலுகைகள் நமது நால்களின் விற்பனை யைப் பெருக்குவதை நோக்கமாகக் கொண்டதன்று. புத்தக ஆண்டில் தரமான சமுத்துக் தமிழ் நூல்கள் சிலவேளும் உண்ணை வந்தகட்டதல் வேண்டுமென்ற கட்டித்த சிரத்தையே காரணியர்கும்.

சமுத்துக் தமிழ் இலக்கிய வாழ்வையும் - வளத்தையும் - பெரிதும் பாதிக்கவல்ல ஒரு பிரச்சினை தொற்றி, இலங்கையிலுள்ள பல்வேறு இலக்கிய நீறுவளங்களின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க எஸ். பொன்னுத்துரை அவர்கள் தயாரித்து, கலாசார அமைச்சர் மாண்புமிகு எஸ். எஸ். குலத்திலக்கா அவர்களால் துவக்கி வைக்கப்பட்ட அரங்கேற்ற விழாவிலே, தபால் தந்தித் தொடர்புகள் அமைச்சர் மாண்புமிகு செ. குமாரகுரீயர் தலைமையில் வெளியிடப் பட்ட 'எஸ். பொ. அறிக்கை', எஸ். பொ. என் 30 பக்க 'முனீஸ்'

ஆட்டர் படிவம்

..... 19

தயவு செய்து 'எஸ். பொ. அறிக்கை' என்னும் நூலின் ஒரு படியை அனுப்பி உதவவும். அதற்குரிய பணமான ரூ 3/-ஐ காசக்கட்டளை தபாற் கட்டளையாக இத்துடன் அனுப்பி வைத்துள்ளேன்.

ஒப்பம்

நுழைவாயில், திருக்கடைக்காப்பு, அறிக்கையின் ஆங்கில மூலம் ஆசிய வற்றையும் இணைத் 'எஸ். போ. அறிக்கை' என்னும் நூல் இப்பொழுது அரசு வெளியீடாக வெளிவந்துள்ளது.

சிந்தனைக்கும் கருத்துக்கும் பெருவிருந்தாக அமைந்துள்ள இந்நூல், இந்நாட்டுத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றிலே ஏற்படும் ஒரு திருப்புமுனையை நேர்த்தியாக விமர்சனங்கு செய்தின்றது. இலக்கிய வரலாற்று மானுக்கர் ஒவ்வொருவரும் படிக்கலேன்டிய நால் 'எஸ். போ. அறிக்கை' பகிரங்கப்படுத்தப்பட்டதிலிருந்தே இந்நூலினைப் பெறுவதற்குப் பலர் தமது பெயர்களை நம்முடன் பதிந்து வைத்துள்ளார்கள். விற்பனைக்கு எஞ்சியுள்ள படிகள் சொற்பமாகலால் நால் விற்பனையாளர் மூலம் விநியோகத்தை நடத்த நாம் விரும்பவில்லை. அடிப்பிள்ளை ஆடர்படிவத்தைக் கத்தரித்து, பூர்த்தி செய்து அனுப்புபவர்களுக்கு மட்டுமே மிக்கமுள்ள படிகளை வீற்பது எனத் தீர்மானித்துள்ளோம். இந்நூலின் நாலே சுலவஞ்சுக்கு நேரிலே விநியோகிக்க முன்வந்துள்ளதால், விலையில் 50 சத்திலைச் செய்தினால் படிவத்தை உடனே பூர்த்திசெய்து அனுப்பவும்.

இந்தச் சலுகை 15. 1. 72 தொடக்கம் 15. 2. 72 வரையிலும் செல்லும். எவ்வினும், ஓர் ஆலோசனை 'எஸ். போ. அறிக்கை' யின் ஒரு படிப்பை வாங்குவதை உறுதி செய்ய வேண்டுமானால் ஆடர் படிவத்தை உடனே பூர்த்திசெய்து அனுப்பவும்.

சலுகை 15. 2. 72. வரை மட்டுமே.

V. P. P. ஆடர்களும் ஏற்றுக் கொள்ளப்படும்.

To:

The Manager,
ARASU Publications
231, Wolfendhal Street,
Colombo-13.

From:

| அரசு

ராஜ்மித்ர

முர். பாலகிருஷ்ண ஸ்

வ. அ. இராசரத்தினா

எஸ். பொன்னுத்துவா

எம். ஏ. ரஹ்மான்

அமைச்சு |

பூர்வியர் காலை-இளந்திரையன்